Ára: 1 forint

Ludas Matyi

XV. évfolyam 12. szám. 1959. március 19.

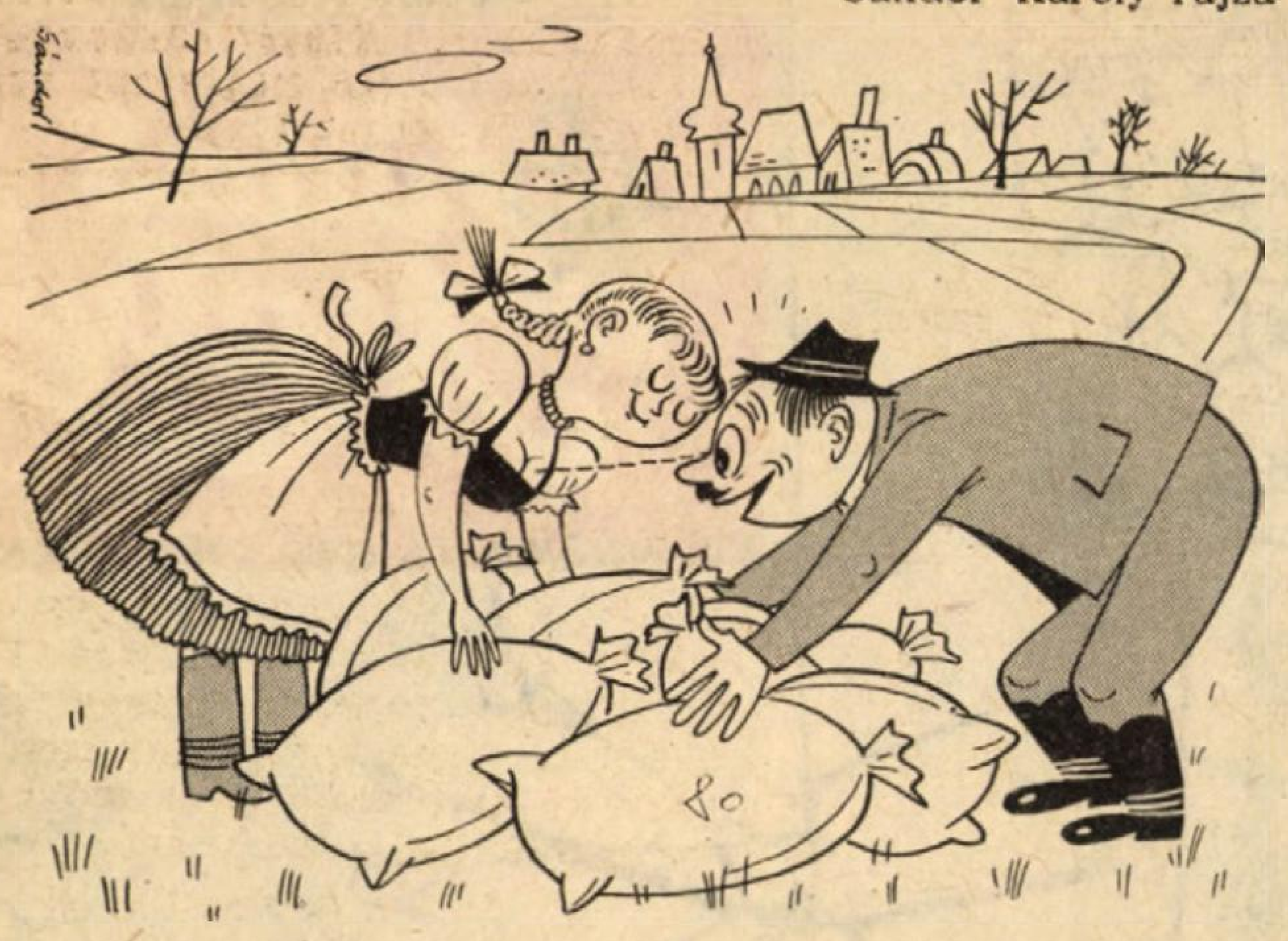
Hegedűs István rajza

A bonni lokálban

Adenauer: Majd bolond leszek ezt a jó üzletet feladni!

A határban

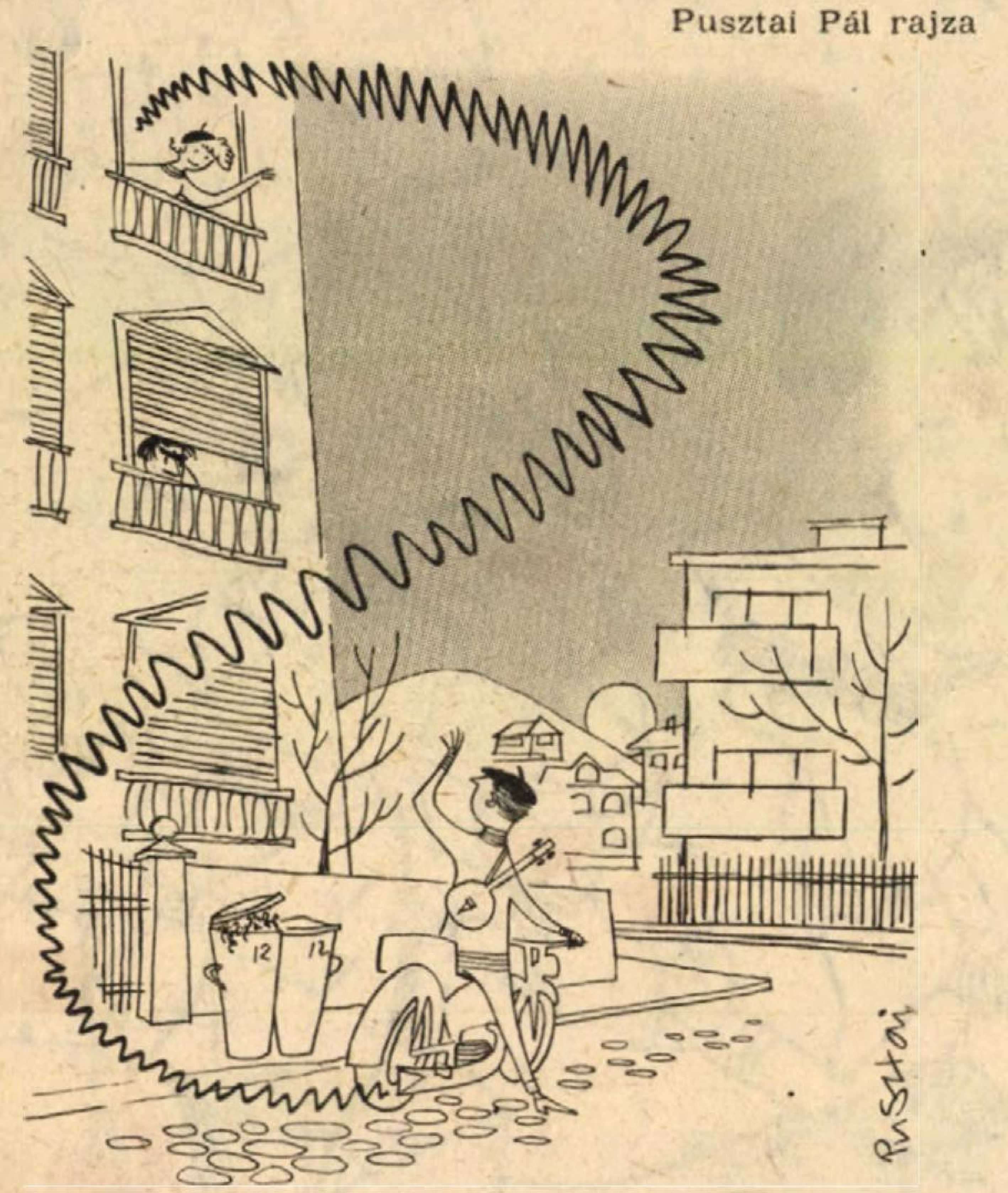
Sándor Károly rajza

– Sietnünk kell a tavaszi munkákkal, Juli!... Az idén valahogy korán melegszik...

Fülbemászó tavaszi dallam

Pusztai Pál rajza

Javaslat

Ne szépítsük a dolgot, valóban van még néhány tisztázatlan kérdés, amelyben mi férfiak nem tudunk a nőkkel közös plattformra jutni.

A legfőbb kérdésben, az egyenjogúság kérdésében nincs vita. Ez is bizonyítja, hogy milyen nagy utat tettünk meg, mi férfiak, az őskortól napjainkig. Ma már eszünkbe sem jut nőt rabolni, nem kívánjuk, hogy asszonyaink egész nap otthon üljenek, szövéssel, fonással töltvén az időt. Nem, mi egyenrangú feleknek, egyenrangú társaknak tekintjük a nőket.

Egy-két megoldatlan probléma azonban még mindig megrontja ezt a jóviszonyt.

Még mindig nem tudtunk megegyezni abban: hány óráig szabad kimaradnia egy jó férjnek? Mennyi zsebpénzt tarthat meg? Megbocsáthatatlan vétek-e, ha ránéz egy másik nőre? Ki vesse meg a családi ágyat? Ki hozzon fel tüzelőt a pincéből? Kinek kell mozijegyet váltani? Satöbbi, satöbbi.

Ilyen és ehhez hasonló kérdések nyugtalanítják a férjeket és a feleségeket, s közben folynak a csatározások: tíz és tízezer családi otthonban, újságokban és színpadokon. Itt-ott sebesültek is akadnak.

Kérdem én: mirejó ez? Nem lenne jobb, ha békésen, zöldasztal mellett beszélnénk meg ezeket a kérdéseket? Mint férfi a férfival. Pardon, mint férfi a nővel. Nyugodtan, higgadtan leülnénk a tárgyalóasztal mellé és mindenki elmondaná a bánatát, panaszát, követelését. A nők is, a férfiak is. Hiszem, hogy a tárgyalások eredményesen végződnének, hiszen mi szeretjük egymást és nem tudunk egymás nélkül élni. Hát akkor mire jó ez a civódás?

Technikailag persze megoldhatatlan, hogy erre a fontos, történelmi jelentőségű tárgyalásra az összes magyar férjek és az összes magyar feleségek eljöjjenek. A javaslatom az, hogy a nők válasszanak egy háromtagú küldöttséget és mi, férfiak is válasszunk egy háromtagú küldöttséget.

A hivatalos jelleget kerülendő, ajánlom, hogy egy eszpresszóban jöjjünk össze, ahol jó a fekete és ahol nyugodtan diskurálhatunk. Tudok is egy kis presszót, remek kis bokszok vannak ott: ideális tanácskozóhely.

Ahhoz nem ragaszkodom, hogy három nő jöjjön el erre a konferenciára, elég, ha egy jön, de az csinos és pontos legyen.

Ez esetben én is egyedül jövök.

A békesség kedvéért minden áldozatra kész vagyok.

(m — s)

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Tegnap találkoztam az uraddal a korzón, de nem köszönt. Úgy látszik, nem vett észre.

— Igen, tudok róla.

— Honnan tudod?

— Ő mondta.

*

Az északi tengerparton egy asszony megszólít egy viharvert öreg tengerészt, aki nyolchónapos útról jött haza.

— Mondja, öregem, és maga nem vágyódik a családi béke után?

— Dehogyis nem, kérem. De csak olyankor, amikor otthon vagyok.

Mai gyerek

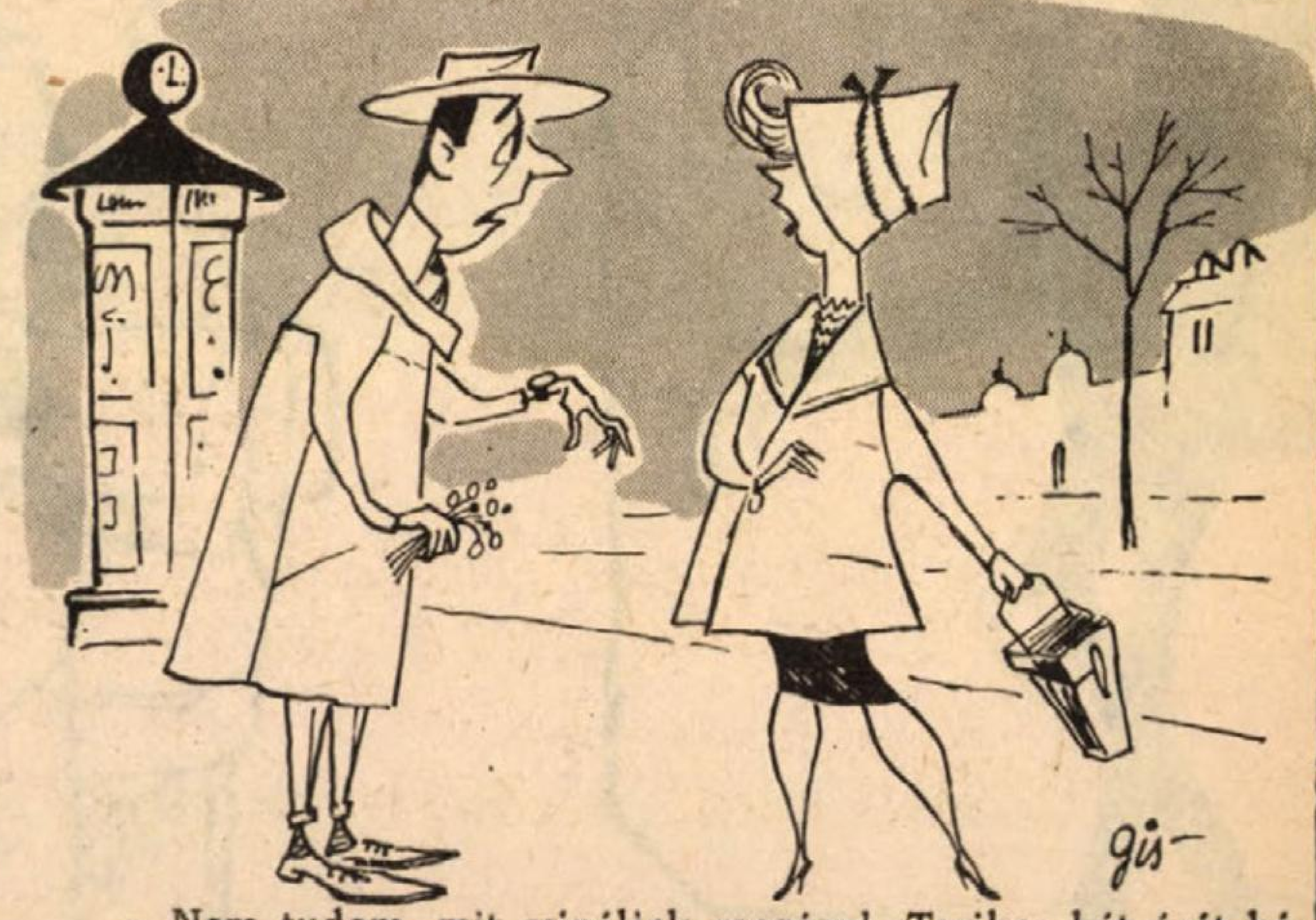
Pap Imre rajza

Pistike: Legközelebb majd nem fogjátok azt a náthás gyereket csókolgatni!

Randevu

Szegő Gizi rajza

– Nem tudom, mit csináljak magával, Terike: két órát késett!

– Nem tudja? Vegyen el feleségül.

Ezt az oldalunkat a „Borsszem Jankó"-nak a Magyar Tanácsköztársaság idején megjelent számaiból állítottuk össze.

A fölösleges alkohol

Két mágnás beszélget. Azt mondja az egyik:

— Tudod, bachátom, nekem egyáltalán nem hiányzik az ital. Ha a szovjetkochmánynak egy-egy chendeletét olvasom, mindjácht úgy szédülök, mint a chégi szép időkben a hachmadik üveg pezsgő után.

Rémes történet

A Körút és az Aradi utca sarkán megjelent egy ember egy csomó skatulyával és a fal mellé állt. Minden irányból vonultak feléje férfiak és nők, egy-kettőre körülállták, lobogtatták feléje a kék és fehér pénzüket. A skatulyákban cigaretta volt. Az ember cigarettát árult. Akik már vettek, felnyitották a skatulyát, nézték, szagolták a cigarettát, rágyújtottak, megkóstolták. Uj és új vevők érkeztek, futva, pénzlobogtatva, alig várták, hogy cigarettához jussanak, akik pedig már vettek, boldog mosollyal vonultak el. Egyszerre csak jön két fegyveres vörös őr. Mindenkinek, vevőknek és nézőknek ereiben megfagy a vér. Mi lesz most? Utat nyitnak, a vörös őrök szigorú, merev arccal odalépnek az árushoz, a szemébe néznek, óriási feszültség a lelkekben, a vörös őrök cigarettát vesznek. Vesznek, fizetnek és szó nélkül mennek el. Rémes történet. Tudniillik a cigaretta, amit Zugárus elvtárs árult, ré-é-é-é-mes volt. Én is vettem belőle.

Szabadság

A tegnap hol van? Hova lett
A toll, a bérrel fizetett?
A művész, bárddal a nyakán:
— Légy szolga vagy halj meg, babám!

Mit követelt a kiadó
Az verkli volt — nem riadó.
Csak az kapott itt pénzmagot,
Ki verklizett vagy — hallgatott.

A tegnap hol van? Hová hullt
A libériás szolga mult?
Mögötted tüzes szakadék...
...Most dalold már a magadét!

Ezt a derék pesti népet semmi sem hozza ki a flegmájából. Társadalmi rendek lesznek, társadalmi rendek vesznek, a pesti humor mindig ugyanaz marad. Most is, hogy a forradalmi kormány rövid időre becsukatta a boltokat, egyik körúti kereskedő a következő cédulát ragasztotta ki a lehúzott redőnyre:

A KAPITALIZMUS HALÁLA MIATT ZÁRVA

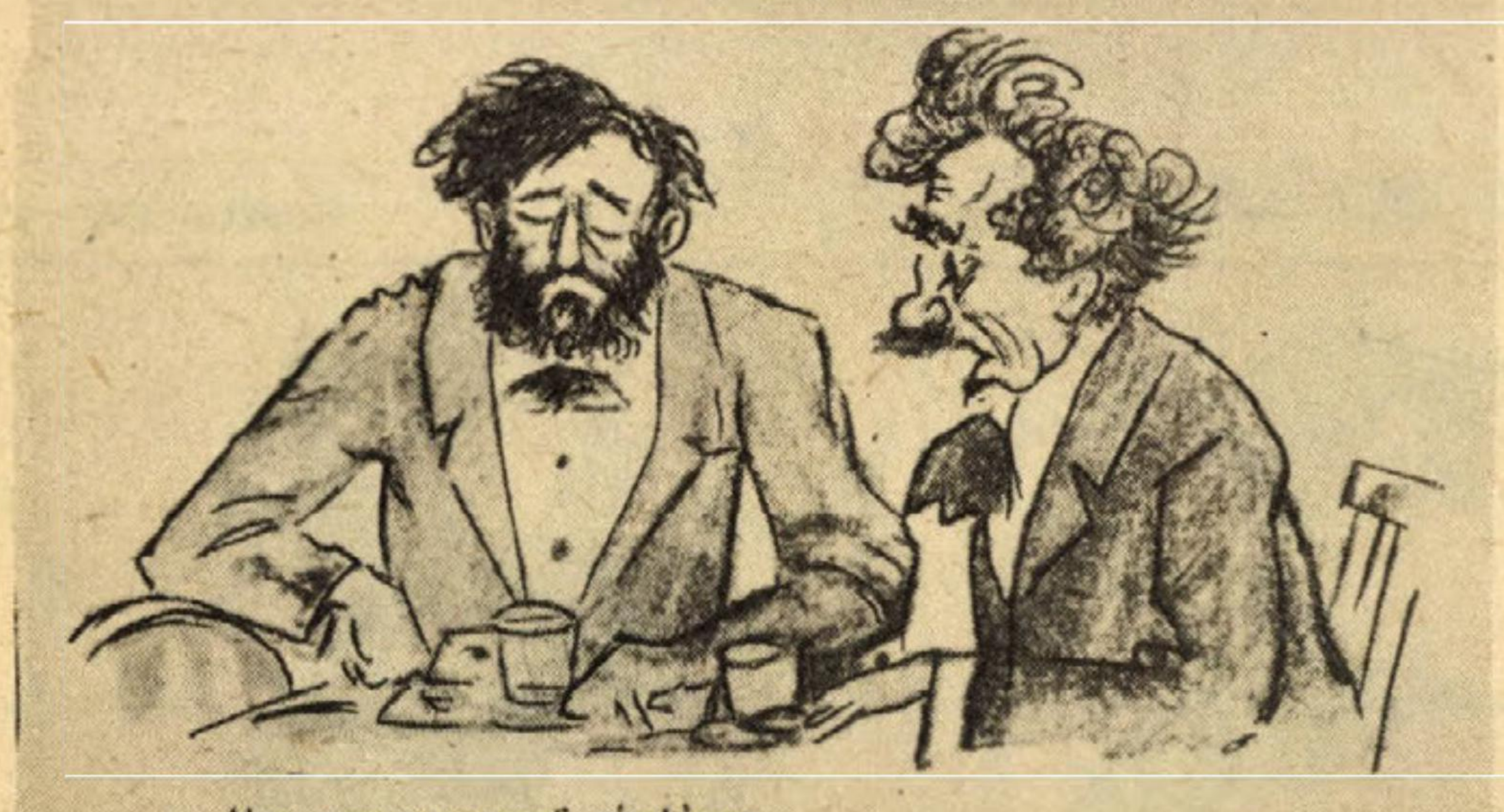
A Vörös Hadseregnek egyetlen szállítója van: a munkáslélek, melyből erőt és kitartást merít.

Amit nem lehet elviselni

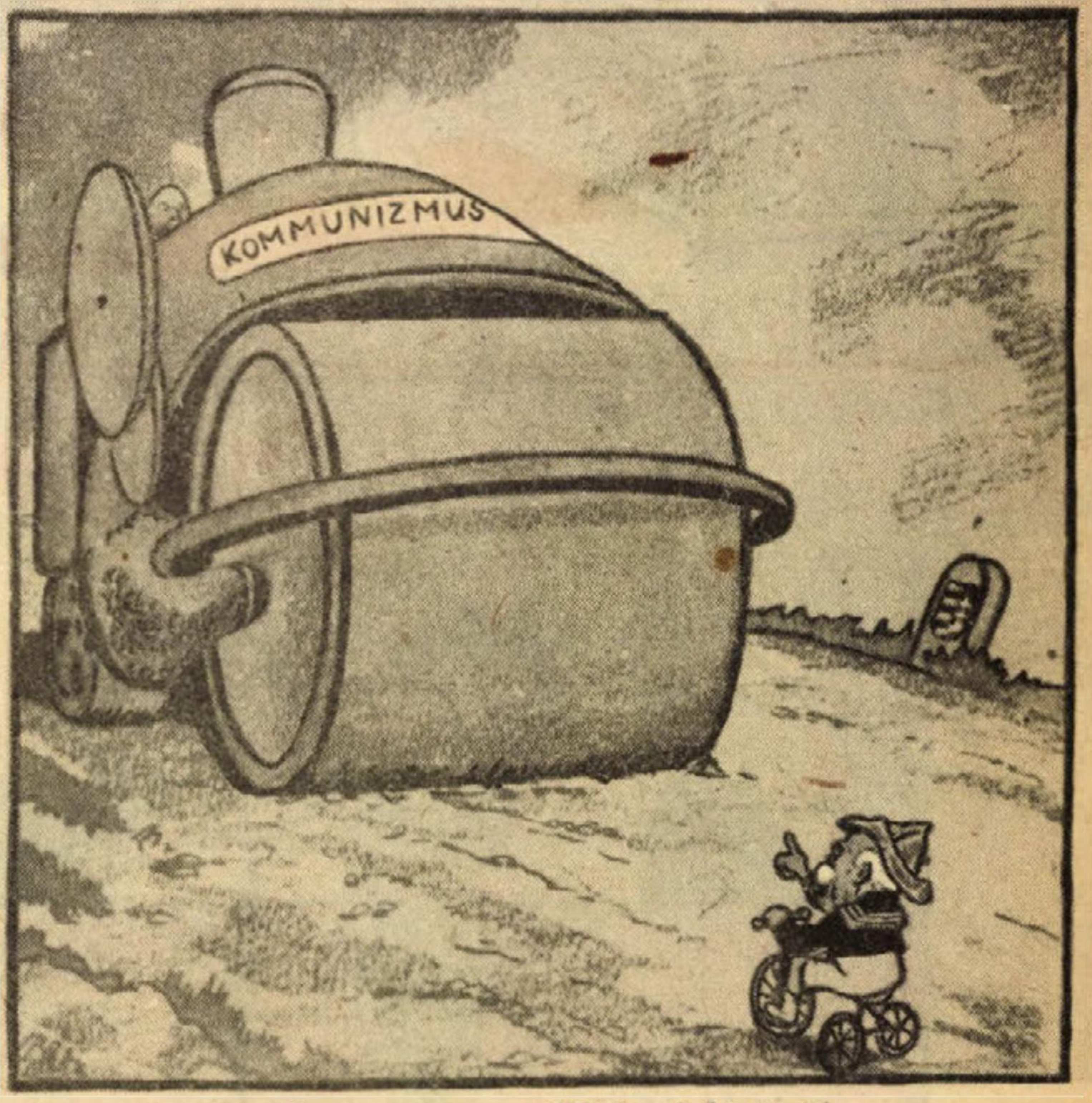
— Rettenetes, Edgar, rettenetes.
— Mi rettenetes, szívecském?
— Csak látnád. Ezek a hozzánk beköltöztetett proletárok evés közben a jobb kezükben tartják a villát.

Pesti tipus

— Van egy nagyszerű rémhirem.
— Halljuk!
— Azt nem. Kizárólag a saját megnyugtatásomra találtam ki.

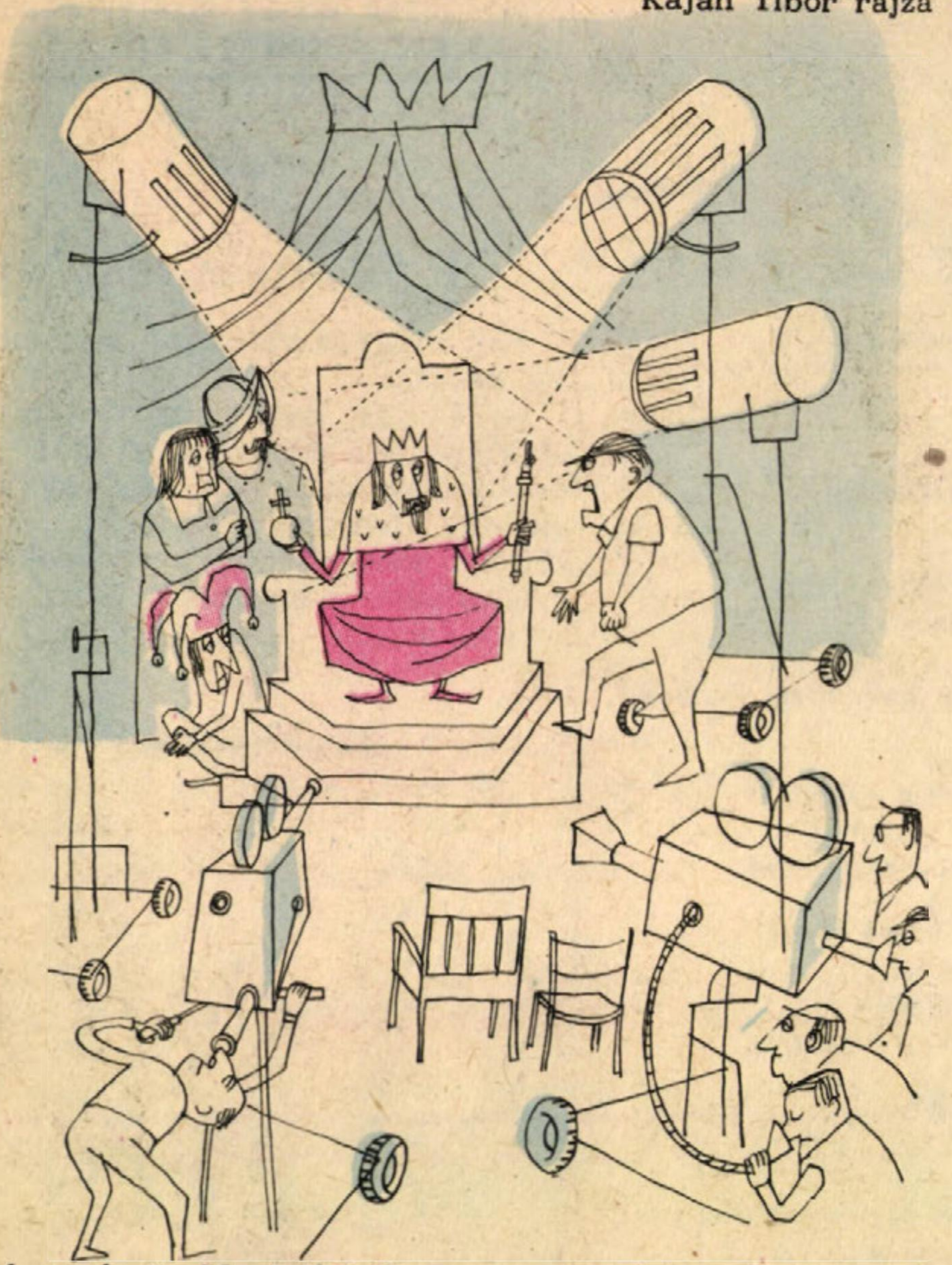
A Kis triciklis

Clemenceau. – Kitérni! kitérni!

Szagos film készül

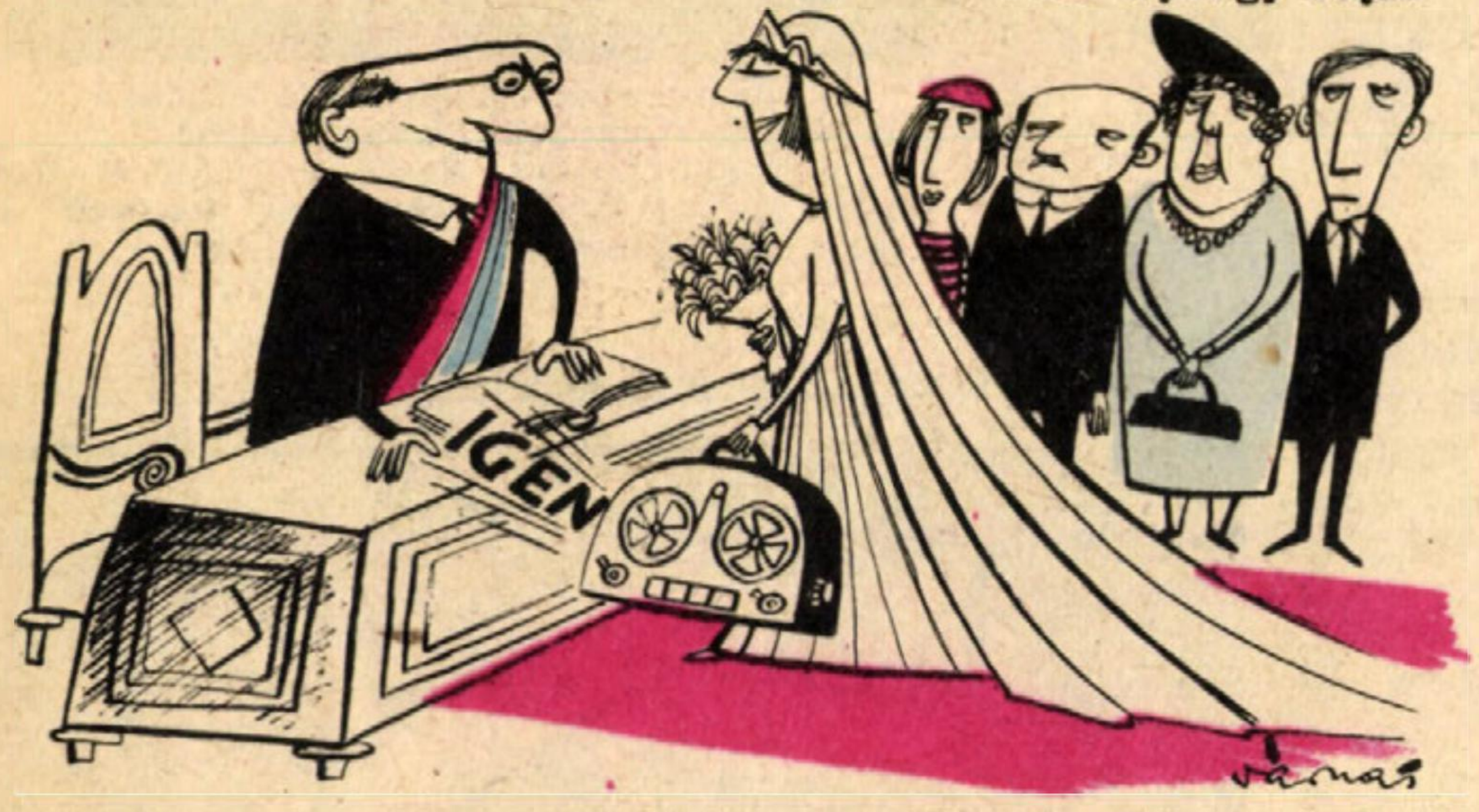
Kaján Tibor rajza

A rendező: Megőrült? Hagymát evett felvétel előtt? Oda az egész tekercs!

Elfoglalt vőlegény

Várnai György rajza

Cica kis hibával

A Magyar Nemzet-ben olvastam a következő apróhirdetést:

Ajándékba adnék gyönyörű fehér angóra, 8 hónapos, csakis annak, aki nagyon szereti a cicát, mert születési hiba miatt kicsit rázza a fejét, ettől eltekintve nagyon játékos, igen kedves. Kispest, (pontos cím).

A hirdetés többszöri elolvasása után a következő kérdések merültek fel bennem:

1. Mi lehet az az angóra, amelyet a hirdető ajándékba adna: pulóver, fülvédő vagy macska?

2. Ki a 8 hónapos? A pulóver, a fülvédő vagy a macska, vagy az, aki a hirdetést feladta?

3. A hirdetésben szereplő cica kinek a születési hibájából rázza a fejét és hogyan rázza? Igent int-e vagy nemet, mert ez lényeges különbség.

4. Ha a hirdetésben szereplő angóra tényleg cica, (ami valószínűnek látszik), miért a különös kikötés, hogy csak annak adják oda, aki nagyon szereti a cicákat? Elképzelhető-e, hogy olyan ember menjen el Kispestre egy reszketős fejű kiscicáért, aki utálja a macskákat?

5. Vajon elolvasták-e a lapnál ezt a hirdetést, mielőtt kinyomtatták volna?

Valószínűleg nem. Ezen felbuzdulva a következő szövegű hirdetést küldtem el az újságnak:

Ajándékba adnám Szabolcs-Szatmár vármegyét olyan embernek, aki a vármegyéket nagyon szereti. Tavasszal és ősszel sáros egy kicsit, de amúgy nagyon helyes kis vármegye. Johann Wolfgang Goethe, Bérkocsis utca 7.

. Most kíváncsian várom, megjelenik-e a hirdetés?

g. b.

Dunaparti tájkép

Egy szép márciusi délutánon betértem a tündéri pesti Duna-part legszebb pontján ama kávéházba, amely az itt hullámzó Duna-korzóról kapta a nevét.

Úgy képzeltem, egy fekete mellett elgyönyörködöm a szép budai panorámában. Ezzel szemben csak ádáz kártyásokban gyönyörködhettem, akik nemcsak a kilátást, hanem még az eget is eltakarták olyan sokan voltak. Bevallom, nem volt nagy gyönyörűség nézni a kártyaasztalok fölé hajló izgalomtól és pénzsóvárságtól izzadt arcokat.

Egy kétszáz év körüli ifjasszony kibicelt az egyik asztalnál. Aranykarikák táncoltak a fülében, amikkel rettentő csörgést művelt, mikor időnként hisztérikusan megrázta a fejét.

Az aranyfülkarikás csörgőkígyó ilyenkor ezt sziszegte a párja fülébe:

— Ezt nem így kellett volna játszanod, Gyula! Megint vissza fogod veszteni a kétszázat, amit nyertél.

A férfi arca idegesen megrándult és megtörölte verejtékben úszó homlokát. Néztem a kártya megszállottjait és arra gondoltam, ezek valóban arcuk verejtékével keresik meg a pénzt, amit itt nyernek. De az is valószínű, hogy nem arcuk verejtékével keresik meg azt se, amit itt elkártyáznak.

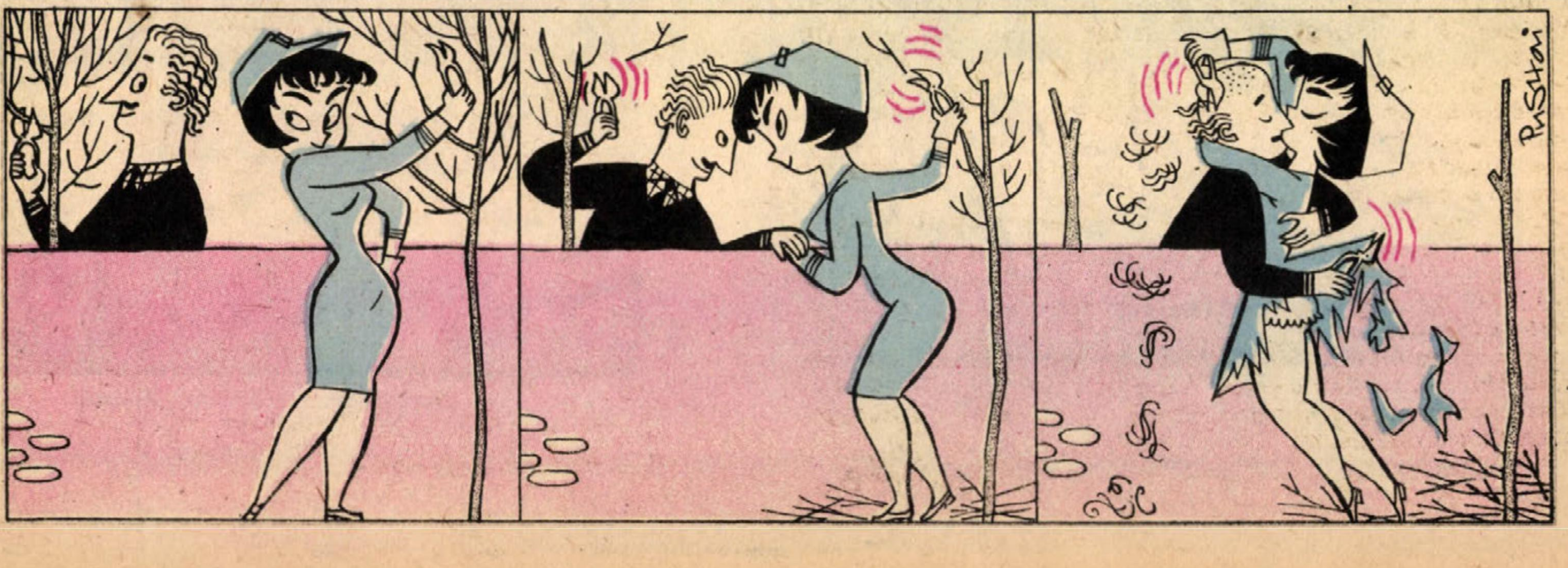
Csak egyet nem értek. Miért éppen a pesti Duna-part legszebb pontján adnak nekik erre teret?

Ezen eltűnődhetnének barlangkutatóink kártyabarlang-specialistái is.

H. F.

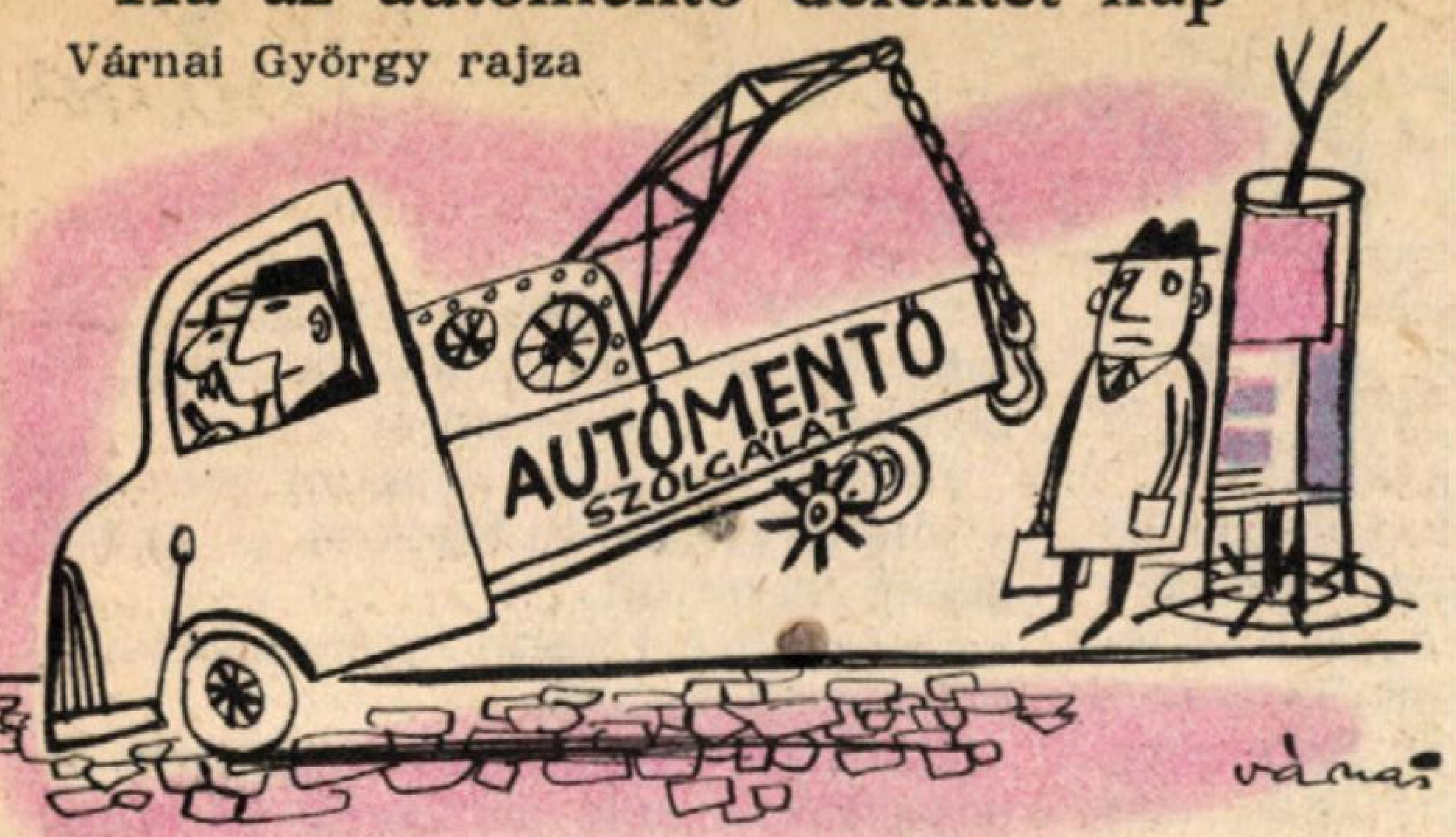
Julcika és a tavasz

Pusztai Pál rajza

Ha az autómentő defektet kap

Várnai György rajza

LEVÉL az önzetlenségről

Kedves Asszonyom!

A szentek példája és áldozatos tevékenysége hatja át az Ön nemes lelkét, amikor drága tantiját, özv. Hagyik Mihályné, szül. Galambos Margitot oly megható gyengédséggel elhalmozza. Széppé és boldoggá teszi Ön egy idős, nyugdíjas néni életét és ezzel követendő példát állít szocializmust építő társadalmunk elé. Az öregekről való gondoskodás a mi szívügyünk. Hálásak lehetünk mindanynyian, hogy Ön ezt a kormányzati programot, nem kímélve költséget és fáradságot, megvalósítani törekszik.

Még a kétszeri átszállás és a félórás villamosozás sem riasztja Önt el attól, hogy a kedves tantinak a frissen főzött habos kávét elvigye egy többszörösen kipróbált hőálló termoszban és így a kedves öreg néni, az Ön jóvoltából, minden reggel az örömtől és a meghatottságtól boldogan szürcsöli ágyában a sonkával, vajjal felszerelt reggelit. Amikor Ön tíz óra felé visszakocog a villamoson, már azon töri a fejét, hogy milyen ebéddel lepje meg a kedves tantit, aki közben szépen kitakarít otthon és hozzálát a horgoláshoz, amelyhez kitüntető figyelemből Ön szállítja, asszonyom a hatvanas, vékonyszálú ekrü horgoló cérnát. De nincs ideje Önnek a gondolkodásra, hiszen kettőre ismét vissza kell mennie, hogy a négytartályos ebédhordóból a tanti porcelán szervizére tálalja az ebédet, melyet olyan nagy gonddal főzött-sütött a drága néninek. Dicséretére legyen mondva, Ön még a köteles takarékosságot is mellőzve, kitűnő piaci kapcsolatai révén megszerzi a legfinomabb és legporhanyósabb hízott pulárdot, hogy különleges Újházy tyúklevessel kedveskedjék a néninek és még a föld alól is előteremti a dióbélen hizlalt pulykát, csak azért, hogy fehér melle-húsából fasírt kerüljön a tanti asztalára.

Ha tudná, kedves Asszonyom, hogy a néni mennyire méltányolja ezt az áldozatos figyelmet és a feléje irányuló szeretetet! Elragadtatva beszél Önről, de persze ravasz öreg módjára — ki tudja, miért — próbára is teszi. Legutóbb — mint tudja — banánt kért, amiben nem volna semmi különös, de az üzletekben pillanatnyilag nem volt banán. Ön azonban nem jött zavarba: a szigeti Nagyszállóban, osztályon felüli éttermi áron becsomagoltatott három banánt és elkönyvelte érte a tanti nagyszerű dicsérő jelzőit, ami az adott helyzetben az Ön számára nem megvetendő előny.

Így él Ön, Asszonyom, a drága, öreg tantijával, akinek szívében a sok rokon közül csak Ön iránt borult virágba a hála és a végtelen szeretet érzése, amin csodálkozni aligha lehet. A kedves tanti már-már túlságosan is elfogult Ön iránt, Asszonyom, és gyakran emlegeti az Ön végtelen jóságát, melyet olyan bőkezűen pazarol rá, hogy még a saját édesanyjának sem marad belőle. Pedig az Ön kedves őszhajú mamája is csak szerény nyugdíjából él és szívesen fogadná az Ön gyermeki szeretetének érzelmi és anyagi megnyilvánulásait.

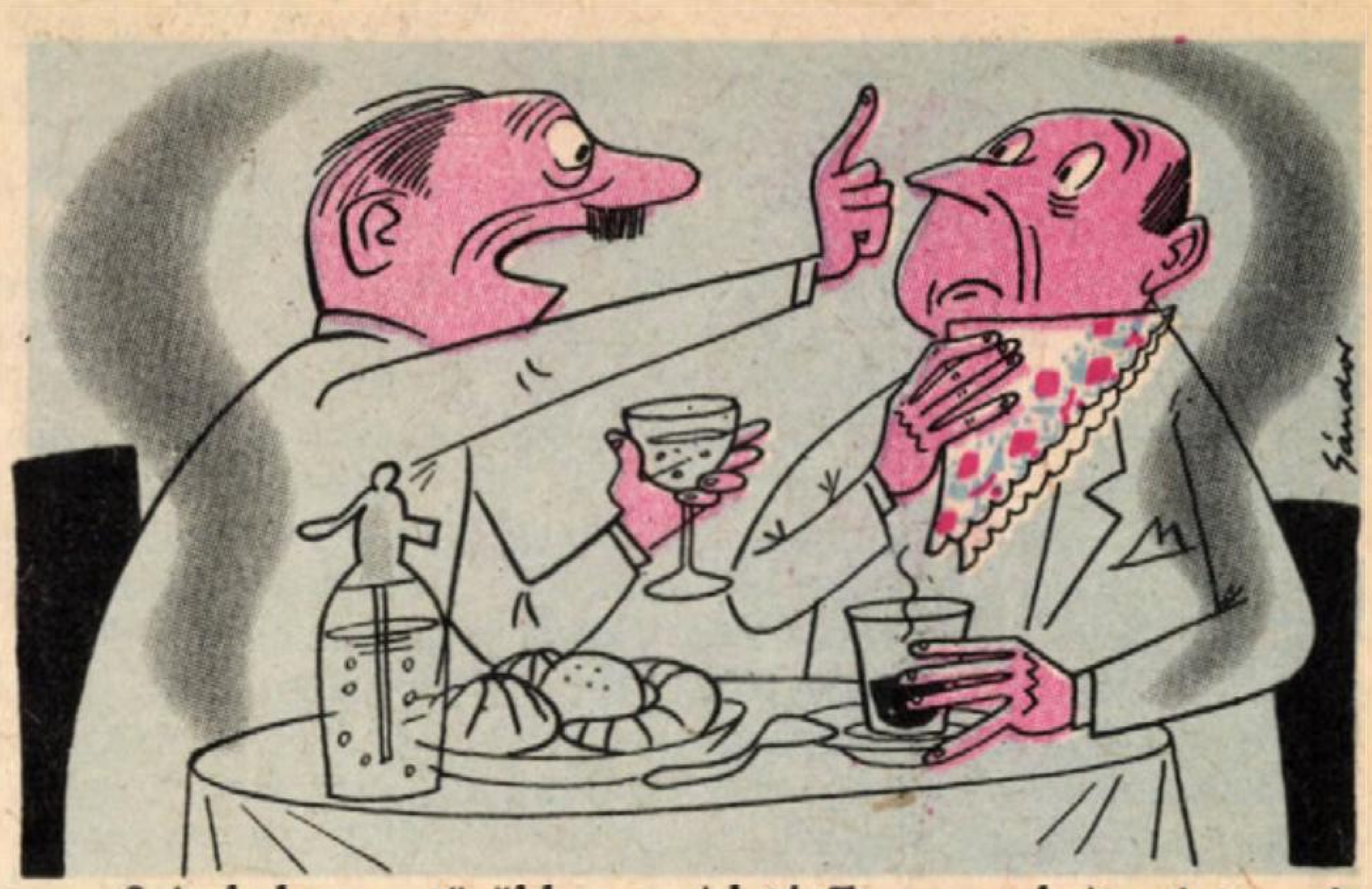
Önt azonban annyira kimeríti a kedves tanti, hogy a mamára már nem jut semmi az Ön jóságos gondoskodásából. Még akkor sem, amikor beteg, szegényke. Egyszerű kakasból készült húsleves sem, nemhogy Újházy jutna hízott pulárdból.

Igaz, a mamának nincs semmije, sem ingóban, sem ingatlanban; a tantinak pedig kétszobás, jól berendezett családi háza van, félórányira Pesttől, közvetlenül a villamosmegállónál. Méghozzá tehermentesen...

Földes György

Gyűjtőszenvedély

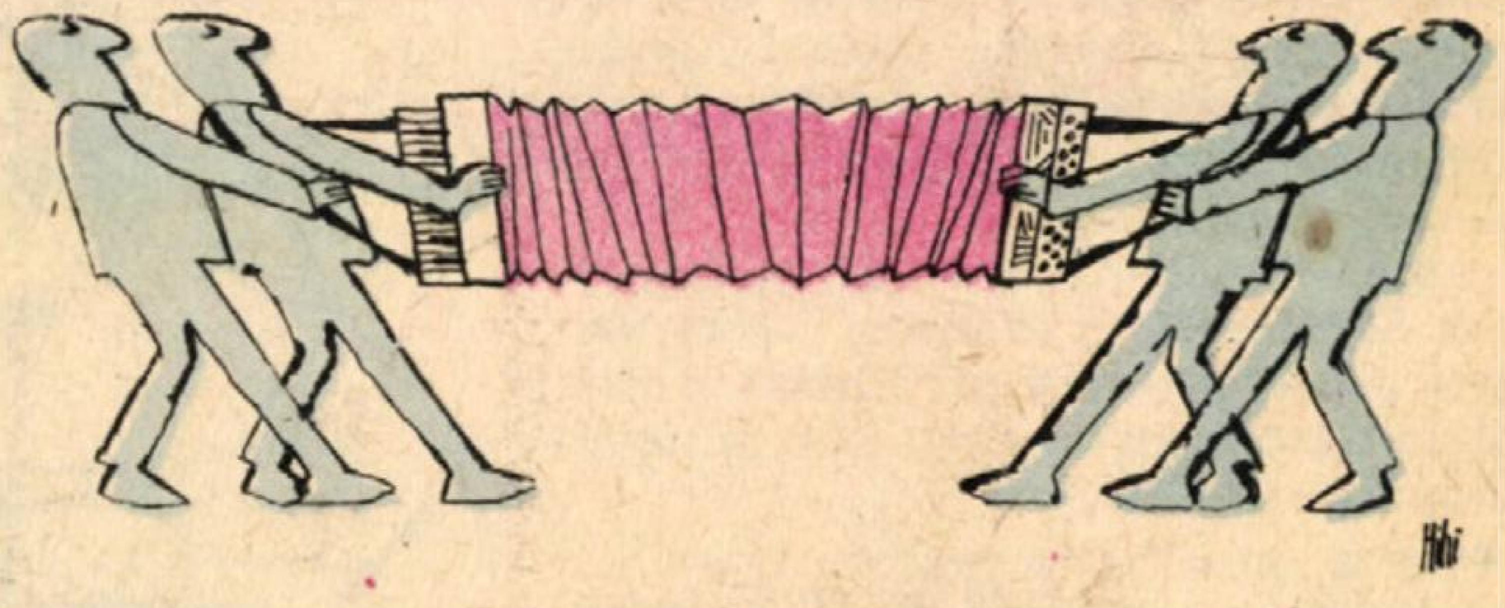
Sándor Károly rajza

– Jaj, bele ne töröld a szádat! Ez a szalvétaminta még nincs meg a kislányomnak!

Minőségi ellenőrzés a hangszergyárban

Hegedűs István rajza

Tavaszi nátha

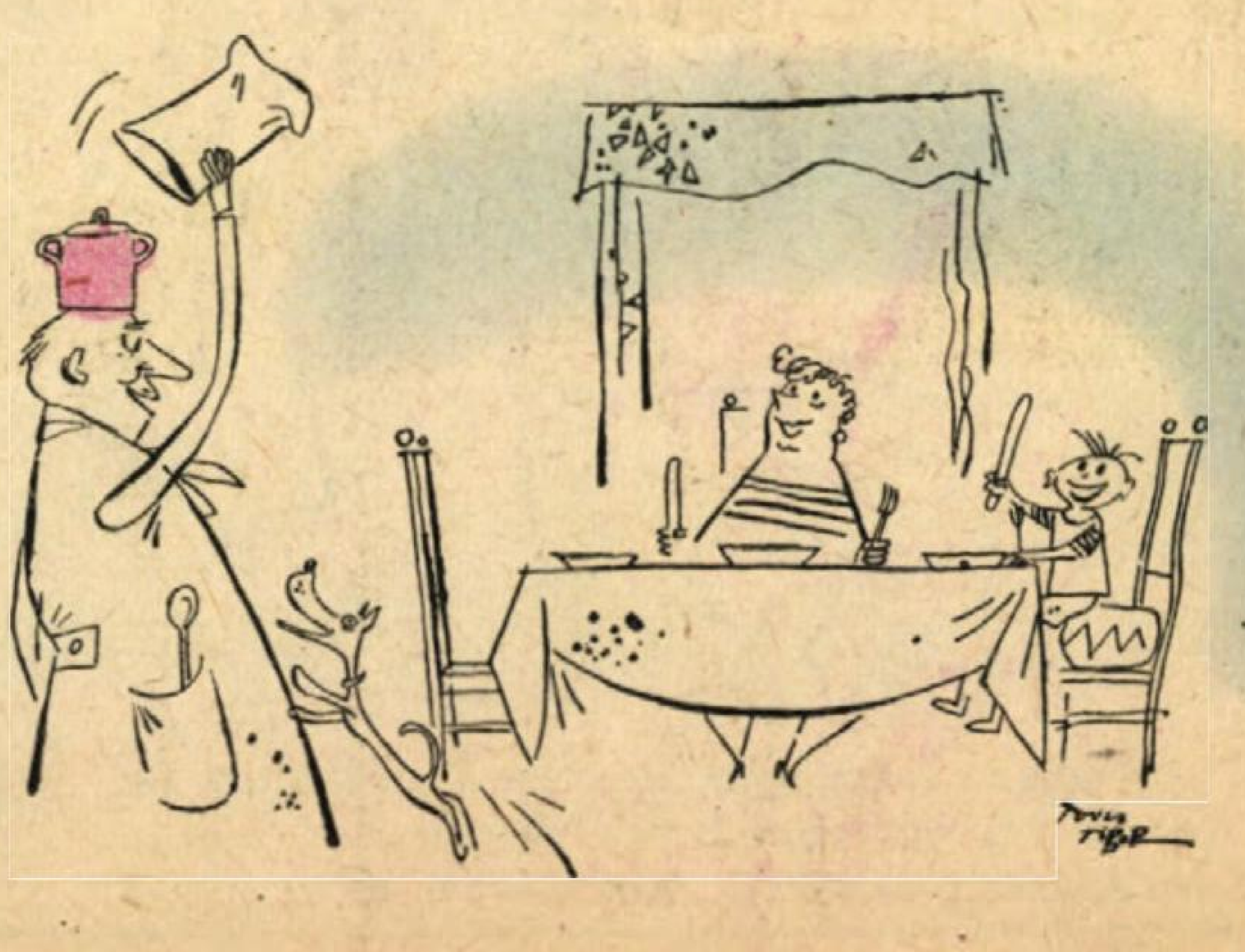
Várnai György rajza

– Mivel kínálhatlak meg titeket? Germiciddel vagy kalmopirinnel?

A séf otthon vacsorázik

Toncz Tibor rajza

AZ ISTEN KARDJA

Csallány Gábor bátyám, a szentesi múzeum tudós igazgatója, több mint ötven esztendeig túrta, vallatta a szentesi földet. Félévszázados régészi működése alatt megháborította vagy tízezer hun, szkitha, jazig és egyéb nációjú harcos örök álmát és a töméntelen sok sírból felbecsülhetetlen értékű muzeális leletet bányászott elő. El is ment a híre az agg tudós munkálkodásának messze földre és a kis vidéki múzeumot éppúgy ismerték Csikágóban, mint Párizsban, csak éppen idehaza méltányolták kevéssé, vagy legalábbis nem annyira, mint amennyire azt a hivatalos körök részéről méltányolni kellett volna.

Gábor bácsi megrögzött Attila-kutató volt, egész életét arra tette fel, hogy: ő pedig csak azért is meg fogja találni a rettegett hun király hármas koporsóját. Mégpedig nem is akárhol fogja megtalálni, hanem éppen a szentesi Tisza-mederben, vagy valahol a meder mellett. Lévén ugyanis szent meggyőződése, hogy Attilát csak Szentesen, a szentesi Tisza-mederben temethették el. Ebbéli lokálpatriotizmusa nem ismert ellenvéleményt.

Persze, nem rajta múlott, hogy Attila máiglan sem került elő. Egy vészes tüdőgyulladás folytán ugyanis Gábor bácsi is megtért a hun harcosok másvilági vadászmezejére, őseihez, mert hiszen ő a hunok egyenes leszármazottjának vallotta magát mindig.

A szentesi és szegedi múzeumok állandó határvillongásban állottak egymással. A harci helyzetet az állította elő, hogy mindkét múzeum Csongrád megyében van, a szentesi múzeum megyei múzeum volt, tehát joga volt ahhoz, hogy a megye egész területén végezzen ásatásokat. A szentesi múzeum eme jussát azonban a szegedi múzeum erősen vitatta ama világos tény alapján, hogy Szeged város szabad királyi város lévén, kizárólagos ásatási hatáskörrel rendelkezett, s a szegedi múzeum is kizárólagos hatáskörrel rendelkezett a saját területén, a szegedi határba tehát idegen régésznek nem volt szabad bevonulnia semmiféle tudományos búvárkodás okából sem. Erre a szegedi múzeum igazgatója, tudós Móra Ferenc éberen vigyázott.

De ettől függetlenül a két múzeumi vezér igen jó barátságban volt egymással. Gyakran jártak össze eszmecserére, hol Csallány ment Szegedre, hol meg Móra rándult át Szentesre. Móra egyik ilyen szentesi látogatása azonban ezt a felhőtlen barátságot egyízben csaknem hogy felborította.

Történt, hogy Gábor bácsi meghívta Mórát szíves vendégségbe abból az alkalomból, hogy a szentesi múzeum nagykiterjedésű hun temető nyomaira bukkant a nagytőkei mezőkön. A vasúti megálló mellett. A véletlen úgy intézte, hogy országjártában éppen ebben az időben Szentesre

vetődött Móricz Zsigmond és ő is részt vett ezen az azóta ország-világ előtt nevezetessé vált ásatáson, amikor Csallány bácsi megtalálta Attila kardját.

Nem hiányoztak persze a fővárosi lapok tudósítói sem.

Gábor bácsi indítványára Móra mint vendég megjelölte azt a helyet, ahol az ásatást elkezdték volt.

Megásták a vezérárkot és íme, mindjárt az elején a föld rétegeződéséből nyilvánvalóvá lett, hogy itt valami sírfélének kell lennie.

— Gábor, vigyázz, most már óvatosan! — kiáltott fel Móra.

Óvatosságban most már nem is volt hiány.

Mindketten valósággal nekifeküdtek a munkának és kanalanként kaparták le a földet, mígnem egy hatalmas kard körvonalai kezdtek kibontakozni a homokból.

Érthetően óriási izgalom vett erőt a jelenlevőkön, tudósokon és vendégeken egyaránt.

Gábor bácsi vette kézbe elsőnek a ritka szép kardot.

Nézték, forgatták, körmeikkel kaparták le róla a rozsdát és homokot, egészen addig, amíg a kard már csaknem ragyogott a fényességtől.

— Ferikém, írás is van rajta! — kiáltott fel az izgalom tetőfokán Gábor bácsi.

Valóban, a kard egyik oldalán tisztán kivehető rovás-írással szöveget lehetett látni. A két tudós nekifogott a hun-írás megfejtésének, ami nem is okozott nagyobb gondot, hiszen mindketten kitűnően értették a mesterségüket. Hamarosan megfejtették a szöveget ilyeténképpen: „Attila kardja. Elvesztette Attila 450-ben."

Hát ez valóban óriási! Csallány Gábor tehát nyomára bukkant az Isten ostorának, most már bizonyos, holtbizonyos, hogy Attila székhelye sehol másutt, csak Szentesen lehetett.

— Nosza, nézzük csak a kard másik oldalán is az írást! — indítványozta Csallány bácsi.

Nézik és ismét hamarosan megfejtik a szöveget. Íme:

„Megtalálta Csallány Gábor 1932-ben."

Móra szeme szögletében ott bujkált az a híres huncut mosoly, ami mindent elárult a világra szóló csínyt illetően. A jelenlevő laptudósítók ugyanis még aznap világgá röpítették a szenzációt, hogy a szentesi múzeum tudós igazgatója megtalálta Attila kardját.

Amit persze előtte való napon Móra Ferenc rejtett el, hogy öreg barátját megtréfálja.

És a tréfát a tudományára büszke Gábor bácsi holta napjáig sem feledte el. Így a határvillongás a szegedi és a szentesi hun-temetők őrei között soha nem csitult el egészen.

Balogh József

Sértett önérzet — Toncz Tibor rajza

– Nagyon köszönöm, de nem fogadhatom el!
– Ó, kérem, nincs benne semmi . . .
– Akkor pláne nem fogadhatom el!

Barátnők — Vasvári Anna rajza

– Miből van ez a kabát?
– Csomagból . . .

Ujjongó vágyak

— Szeretnék önnel interjút csinálni — kopogtatott be az Irodalmi Hírek munkatársa Pamf Edéhez, a lírai költőhöz, akinek most megjelent Ujjongó vágyak c. verseskötetéről még a könyv borítólapján olvasható teljesen tárgyilagos ismertetés is úgy emlékezett meg, mint az utóbbi néhány évszázad legragyogóbb művéről.

Pamf beleegyezőleg és jóváhagyólag bólintott. Lehet, hogy voltak hibái, hisz ő is csak ember, de azt soha senki nem vethette a szemére, hogy bármikor is elzárkózott, ha saját nagyságáról kellett néhány közvetlen szót szólnia.

— Akkor, ha megengedi, az első kérdés: Ön azért viseltetik ellenállhatatlan ellenszenvvel anyai nagynénje, bizonyos Matild néni iránt, mert midőn Önt az első lopáson, öt darab mákosrétes eltulajdonításán érte, két pofont kent le Önnek?

Pamf kissé megdöbbent a kérdéstől, de fegyelmezte magát. Hisz mégis csak a sajtó képviselőjével áll szemközt. Nyájasan mosolygott tehát:

— Ha megengedi, erre a kérdésre inkább nem válaszolok.

Az újságíró kissé helytelenítőleg csóválta meg a fejét, majd így szólt:

— Kérem, természetesen jogában áll megtagadni a választ. No, talán a következővel több szerencsénk lesz. Az Ön tisztelt volt menyasszonya, Ágnes, az a céda, csalfa teremtés, ugyebár egy Tibor nevű férfiúval csalta meg Önt először?

Pamf arcát most már a méltatlankodás pírja borította, de továbbra is tiszteletreméltó önuralommal fékezve magát, ezt mondta:

— Ha nincs kifogása ellene, tán ezt a kérdést is mellőznénk.

Az újságíró most már határozott rosszallással csóválta fejét és magában mormogva: „nehéz eset, nehéz eset" a következőképp szólott:

— Az Ön lelke az Ön vára. Nézzük akkor a következőt: Kedves neje csupán szánalomból lett az Ön felesége, miután fentemlített arája útálattal elhagyta Önt. Nem tulzás akkor viszont, ha Ön rossznéven veszi tőle, hogy ő is itt-ott vigaszt keres élete sivársága ellen?

Pamf nem tudta tovább türtőztetni magát, méltatlankodástól remegő hangon felkiáltott:

— Ez a legnagyobb arcátlanság! Mi köze a lapjuknak életem legintimebb titkaihoz?

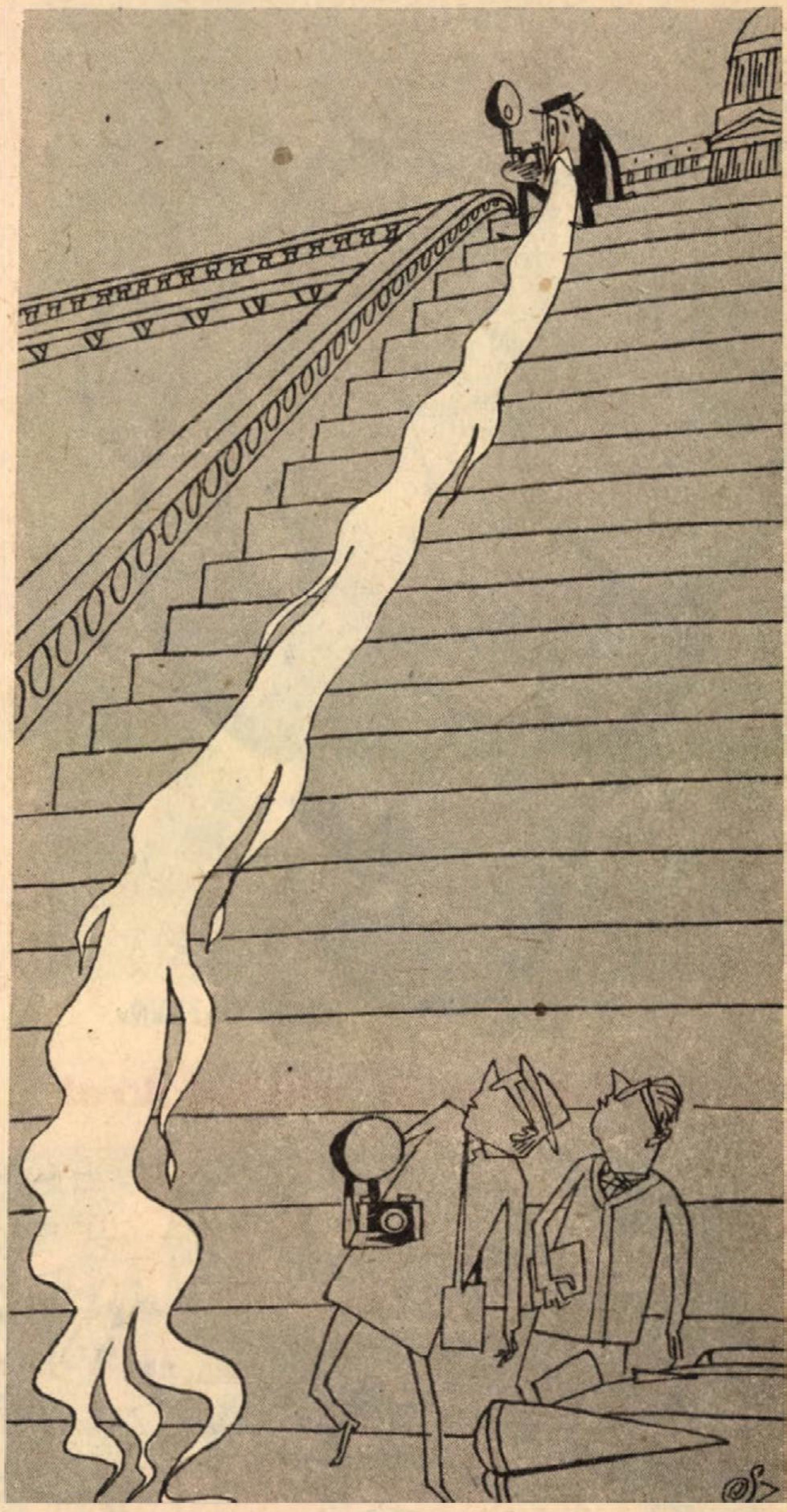
Az újságíró csodálkozva nézett rá.

— Nem értem Önt. Ön mindezt 50 ezer példányban írta meg az Ujjongó Vágyakban. Lapunk pedig mindössze tizenötezer példányban jelenik meg.

Kertész Magda

A türelem csodája

Szűr-Szabó József rajza

– Szegény Bob most három éve elhatározta, hogy ő csinálja az első képet a csúcstalálkozóra induló Eisenhowerről . . .

Női dolgok

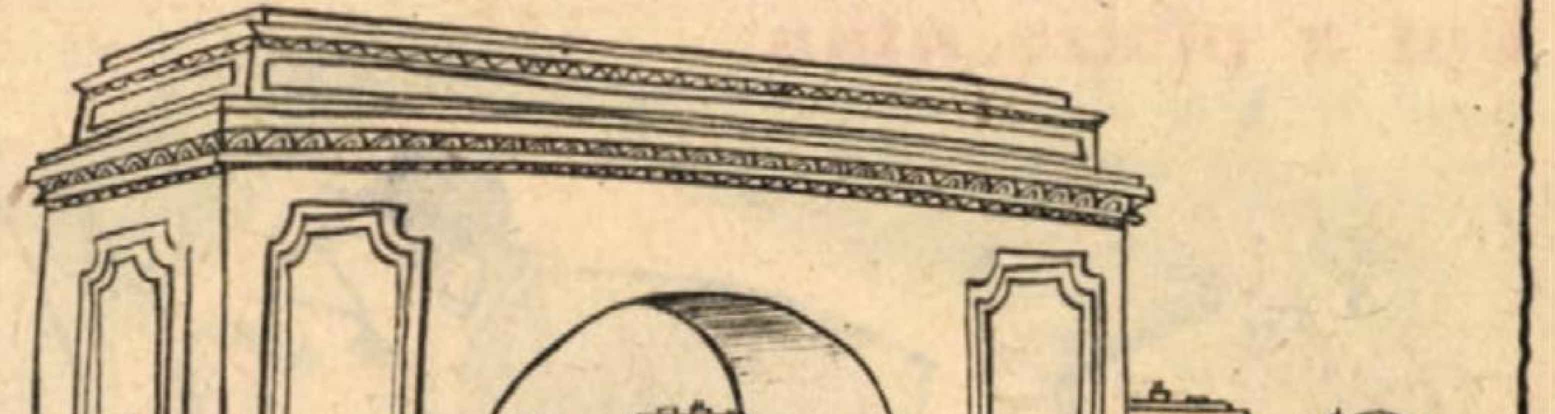
Vasvári Anna rajza

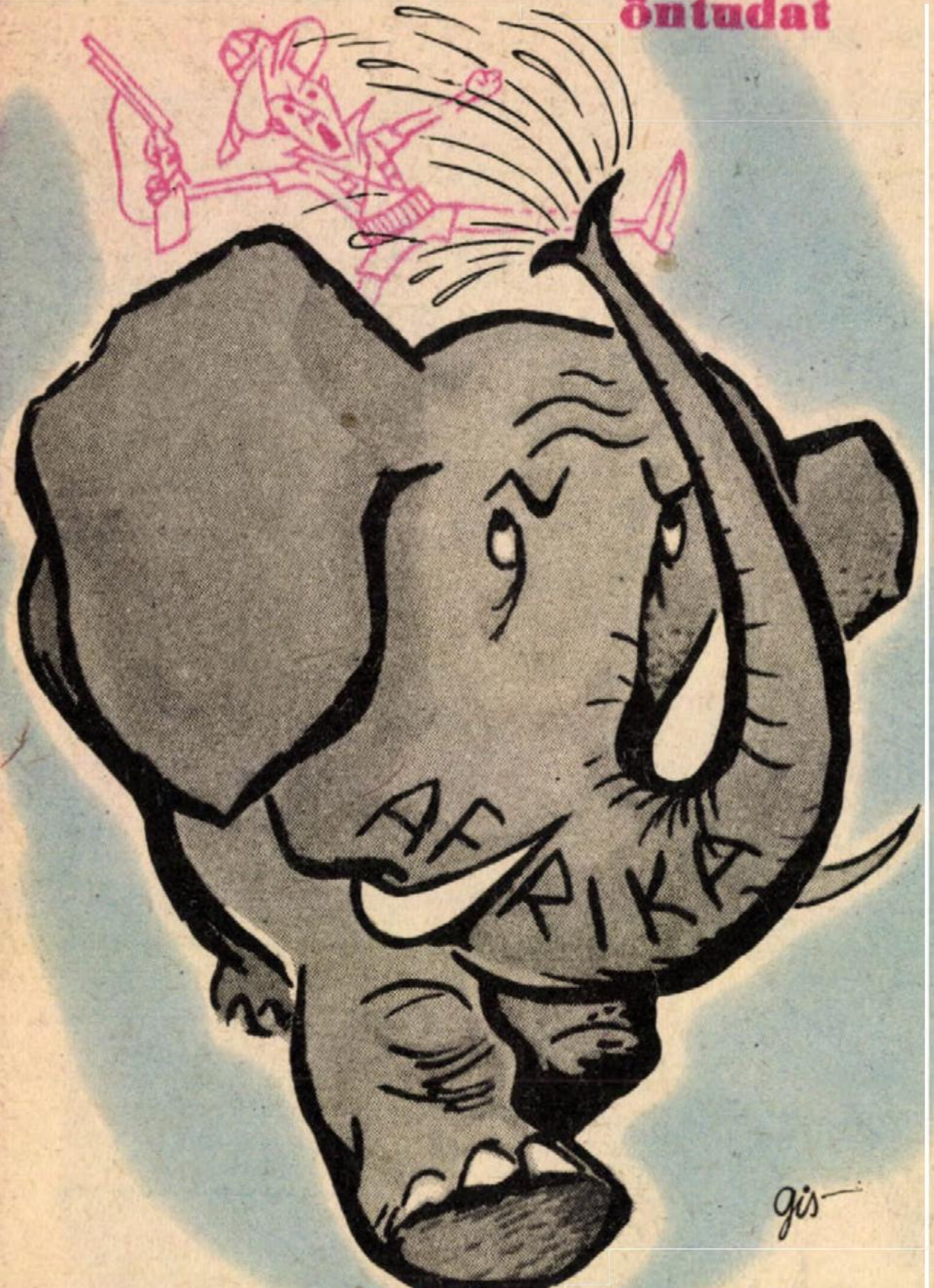
Menedékjog

A diadalív árnyékában

Várnai György rajza

Ébredő öntudat

Szegő Gizi rajza

CANOSSA

A pult előtt várakoztam. Balkaromon cekker, megrakva üres boros, sörös és befőttes üvegekkel.

Amennyire lehetett, igyekeztem méltóságteljesen álldogálni a lökdösődő emberek között. Akinek szeme volt, láthatta, hogy nem egy papucsférj, hanem egy szabad akarattal rendelkező férfiú áll előtte, aki meg akarván könnyíteni felesége dolgát, önként vállalta ezt a feladatot.

— Kérem szépen... én... vissza... üvegeket... hoztam — dadogtam, amikor az eladó egy pillanatra felém fordult.

Ügyet sem vetett rám. Mit tehettem volna mást: türelmesen tovább vártam. Henrik császár várhatott így annak idején Canossa várának kapuja előtt, amikor vissza akarta kapni a pápától az üres üvegekért járó betétpénzt.

— Az üvegeket... vissza — emeltem fel a hangom, amikor az eladó ismét rámnézett. — Hoztam... vissza... üvegeket.

Láttam az eladó arcán, hogy deklasszált elemnek tart, aki ahelyett, hogy dolgozni menne ép, erős, egészséges ember létére, betétpénzekből tartja fenn magát. Talán még az is megfordult a fejében, hogy az üvegek sem az enyémek, hanem úgy kértem őket kölcsön jószívű barátaimtól.

— Ma nem veszünk vissza üvegeket! — felelte szánakozó mosollyal és eltűnt a pult másik végében.

A körülöttem állók is szánakozva néztek rám. Egy fogatlan, fejkendős nénike azt motyogta: „Miért nem veszik vissza szegénykének?” Hirtelen valaki felkiáltott a hátam mögött:

— Egy doboz szardíniát és egy üveg pezsgőt!

Egy szuszogó, aprófejű óriás félrelökött és előre törtetett.

— Félkiló sonkát kérek! — bömbölte a fülem mellett.

— Tessék mondani, van kaviár? — nyafogott egy megrágott hajú nő.

Megalázva, elhagyottan álldogáltam közöttük, büszkeségemen esett sebeimet nyalogatva. Meg akartam magyarázni a vevőknek, hogy engem az ügynek nem az anyagi, hanem a jogi oldala érdekel. Jogomban áll ugyanis visszakérni a betétpénzt és én ezért a jogért álltam síkra, nem másért. (Jól jött volna egy kis jog fizetés előtt.) Büszkeségem diktálta ezeket a szavakat, de már nem volt erőm, hogy kinyögjem őket.

— Lazacot kérek!

— Adjon egy kiló narancsot!

— Kérek két kiló narancsot!

Amikor az eladó ismét elment előttem, erőtlen hangon utána szóltam:

— Miért nem veszik vissza az üvegeket?

Az eladó ingerülten nézett rám a magasból — nyilván egy dobogón állott — a húskonzerv-bástyák mögül. A körülöttem levők is türelmetlen pillantásokat vetettek rám, de voltak köztük olyanok is, akik megvetően vagy gúnyosan mosolyogtak. A cekker ekkor már olyan nehéz volt, hogy meg kellett görnyednem és teljesen féloldalas lettem tőle: a bal vállam tíz centivel alacsonyabbra ereszkedett, mint a jobb. Ebben a percben nagyon bántam, hogy nincs pocakom, tekintélyt keltő keménykalapom és mellényem, a gomblyukon átfűzött, nehéz, vastag arany óralánccal.

— Vezető kartárs, átvehetek ma üvegeket?! — kiáltott az eladó, valahova az üzlet másik végébe.

Nagy csönd támadt. Csak az üvegek csörömpöltek gonoszul a cekkerben. Mindig tudtam, hogy a tárgyak gonoszak, de eddig még nem mertek fellázadni ellenem; most azonban megérezhették, hogy már nem vagyok a régi dacos, büszke lélek.

— Kivételesen! — válaszolt egy jóságos atyai hang az üzlet másik végéből. — De tényleg csak kivételesen!

Az eladó ekkor undorodva, egyenként átvette tőlem az üvegeket. Összehúzott szemmel mustrálgatta őket, mint egy zálogházi becsűs, biggyedt ajakkal, fintorogva. Egyet vissza is adott, nem tudom, miért és minden egyes üveg után vizsgálódva a szemembe nézett. Aztán egy kis cédulkával és megtaposott lélekkel a pénztárhoz mentem, ahol is tizenkét forintot kaptam. Tizenkét darab egyforintost. Amikor zsebre vágtam a pénzt, egy forintot leejtettem és sokáig kellett keresgélnem, míg végül megtaláltam egy csukaorrú sárga cipő alatt.

Kisompolyogtam az üzletből. Az ajtóban tisztelettudóan utat engedtem az újonnan érkező vevőknek.

Mikes György

A Margitsziget a pihenés szigete lesz

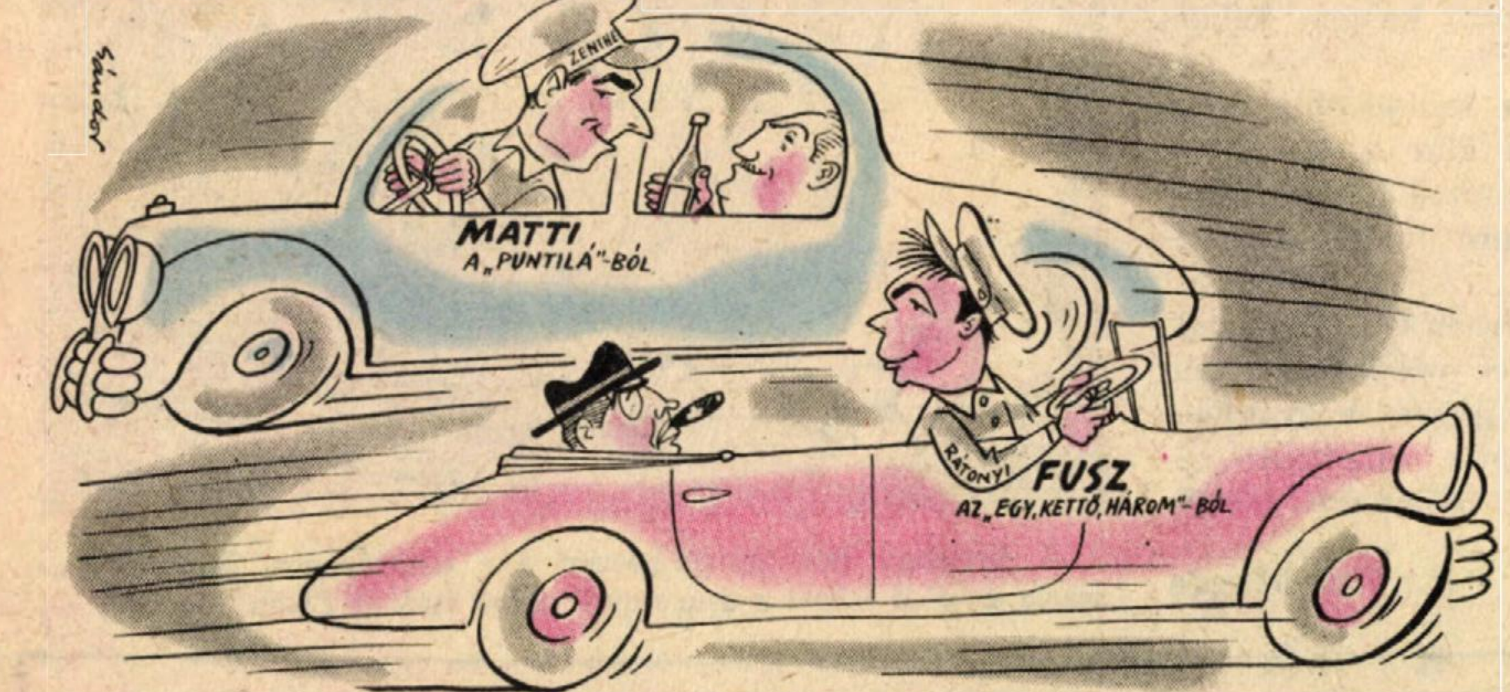
Szűr-Szabó József rajza

Arany János: Na, csakhogy ezt is megértük...

Sofőr-hősök, pesti színpadokról

Sándor Károly rajza

– Na, kolléga, volt defektje?
– Nem tudom. Még nem olvastam a kritikát...

Egy értekezlet,

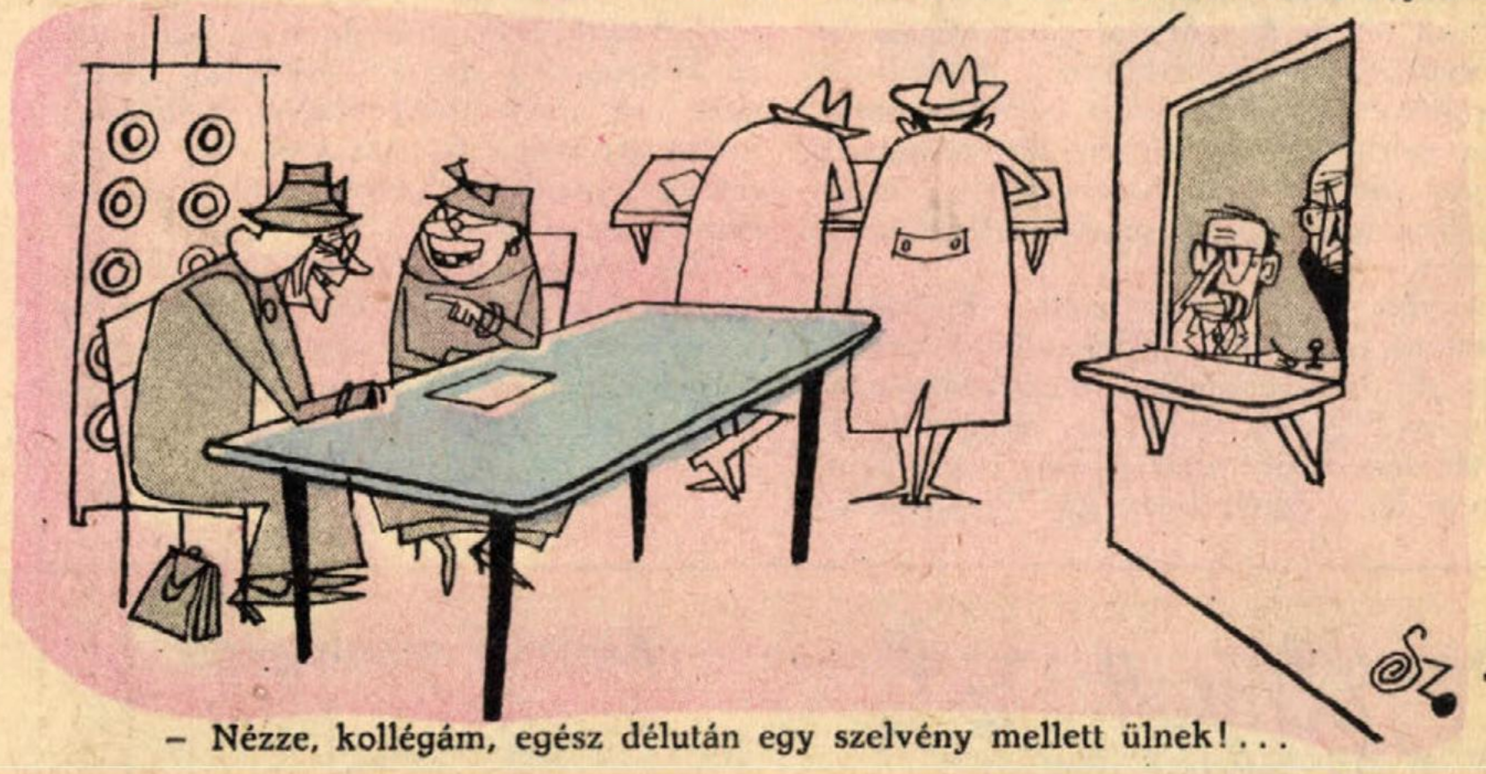
Mészáros András rajza

melyen figyel a hallgatóság

Egy totózóban

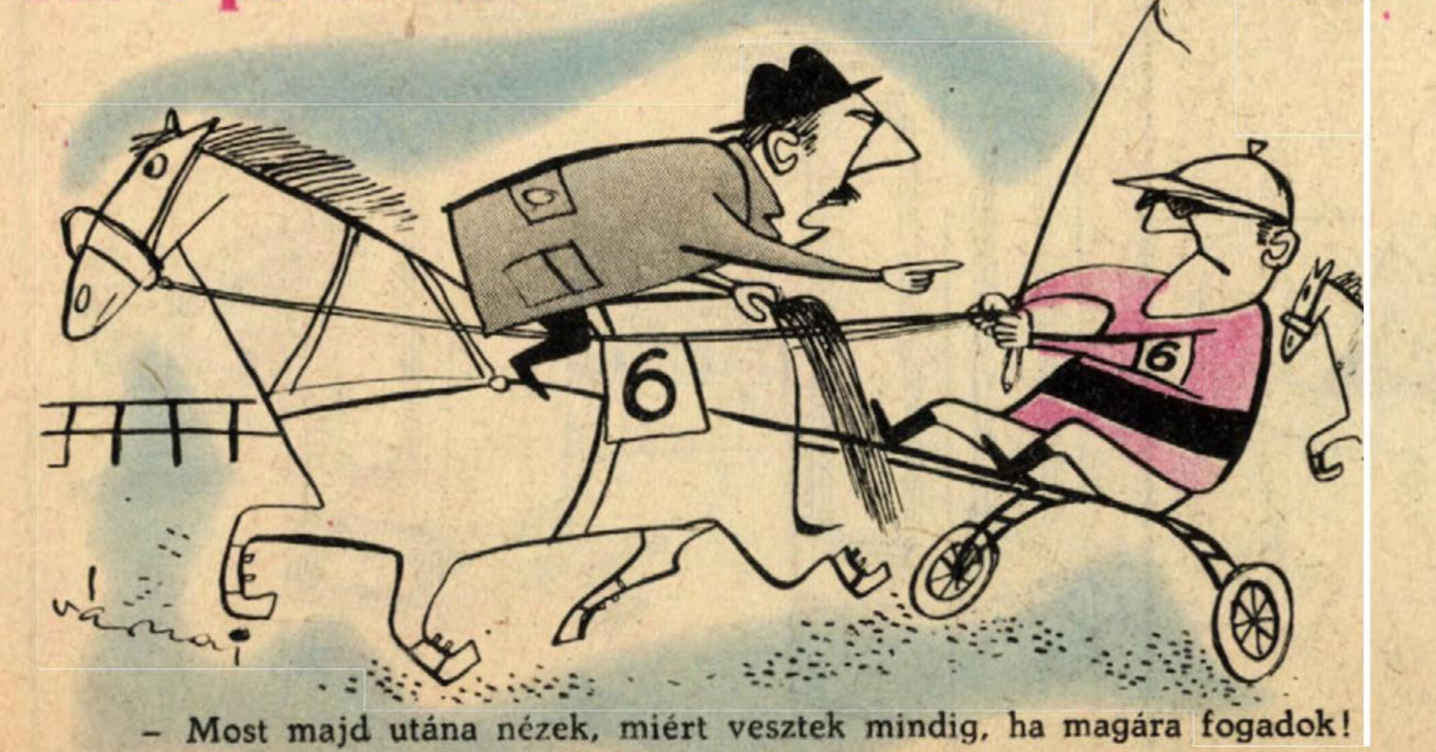
Szűr-Szabó József rajza

– Nézze, kollégám, egész délután egy szelvény mellett ülnek!...

Fut a pénze után

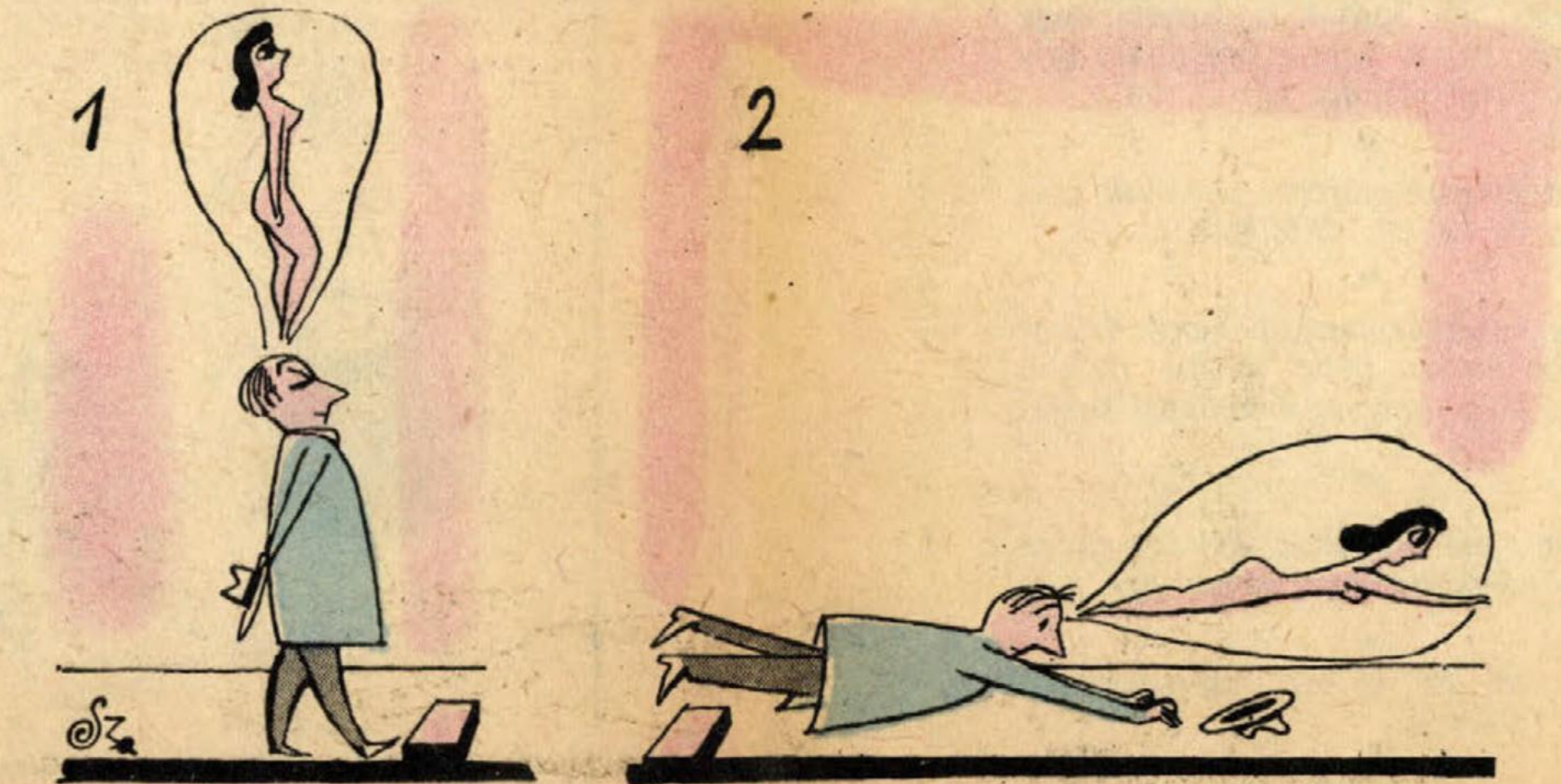
Várnai György rajza

– Most majd utána nézek, miért vesztek mindig, ha magára fogadok!

Ábrándozás

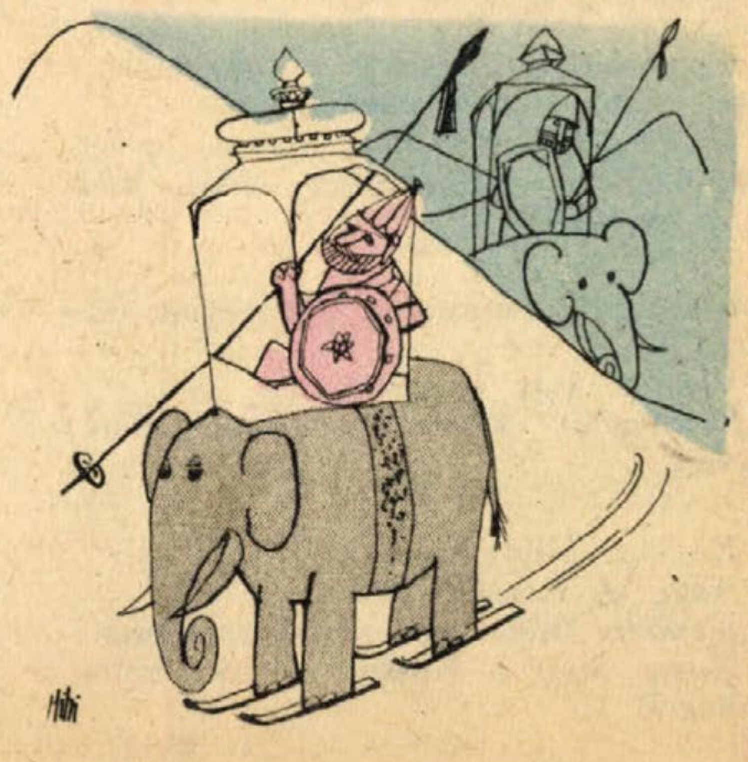
Szűr-Szabó József rajza

Előkészületek a „Tisztasági hónap”-ra

Hannibál az Alpokban

A fiatalság titka

Kérek egy pohár szódát — rendelkezett barátunk és elégedetten tekintett ránk. Annak, hogy valaki fiatal maradjon, megvannak a maga törvényei.

Ujjával koppantott a fehér asztalterítőn, jelentősen köhintett. Érdeklődéssel hallgattuk, mert tudtuk, hogy most árulja el a fiatalság titkát.

— Én is hosszú éveken át öregedtem — kezdte el történetét. — Mondhatnám, szabályszerűen, naptári időszámítás szerint múltak el a hónapok felettem, s egy naptári évben egy emberi évet öregedtem. Már-már úgy látszott, hogy nem tudom éveim könyörtelen múlását megállítani, amikor beiratkoztam az egyetemre, hogy tudományosan, s szervezetten képezzem tovább magamat. S most tulajdonítottam el azt a titokzatos erőt, mely a természettudományos számításokat felrúgta s engem egy hosszantartó ifjúkor révébe vezetett.

— Számításom kolumbusi tojása a következő alaptételen nyugszik: *a múló időt nem a nappalok és éjszakák váltakozásával, tavasz, nyár és ősz vonulásával mérem, hanem a letett vizsgák számával.* Így — a naptári időt a tanulmányi időszámítással behelyettesítve — számításaim már az első félévben beigazolódtak, midőn a naptári félév alatt mindössze három tanulmányi hónapot öregedtem, miután négy vizsgából csupán kettőt tettem le.

Többen felkiáltottunk a csodálkozástól, de egy mozdulattal félbeszakított bennünket, mert még nem fejezte be.

— A következő félévben tovább növeltem sikeres harcomat az idő visszatartása terén. A politikai gazdaságtan és a nyelvhelyesség vizsgáit a következő naptári évre toltam át, s új időszámításom szerint ezzel csaknem háromnegyed évvel kerültem fiatalabb korba, mint amilyen idős voltam naptári időszámítás szerint.

Akkor még merészebb kísérletre szántam el magam. 1958-at írtak ezidőben, de én tervszerűen megőriztem magam az 1957-es évből is, minthogy a történelemvizsgát még a mai napig sem tettem le, s ezzel, hogy így fejezzem ki magam, arra kényszerítettem az időt, hogy tartósan megállapodjék velem kapcsolatban az 1957-es esztendőnél.

Lebilincselt barátunk gigászi küzdelme a hajladó mulandósággal. Ő pedig ezalatt egy ív papirost vett elő a tárcájából, s mi követni tudtuk elméleti számításaiban is.

— Figyeljétek meg ezt a hevenyészett kimutatást. A közelmúltban mintegy hat csoportos foglalkozás, vagyis kollokviumtól tartóztattam meg magam, s egy kollokviumot másfél naptári hónapnak számítva, kerek kilenc naptári hónappal vetem vissza magam időben és korban. Ma március van, egy hónap múlva levizsgázom a filozófiából és ezzel a múlt év októberébe érkezem.

Barátunk arca az elragadtatás tüzében égett, s olyan ifjan, mintha általános iskolai vizsgáiból is őrizne néhány hónapot. Számításait tárcájába rejtette, s ekkor az arcán felhő futott keresztül. Fáradt mosollyal nézett ismét ránk.

Nem értik sokan ezt a harcot, nem. Előttem, mögöttem vizsgák... Vizsgák és jegyzetek, készülékek és milyenek! Most például két nap alatt tanultam meg két hónap anyagát! *Két nap alatt két hónapot...*

Barátunk torkából rekedten törtek elő e szavak, arcán rémület tükröződött. S vele együtt mindannyiunkra egyszerre sújtott a szörnyű felismerés, melyet szavai sejttettek. Egyikünk sem merte ismételni, csak agyunkban zakatolt: két nap alatt két hónapot öregszik... *Észrevétlenül megoldotta az időelőtti megöregedés képességét is!*

Barátunk arca másodpercek alatt egy és háromnegyed naptári esztendőt öregedett. A nagy gondolkodók tragédiája vonta árnyékba fiatalos vonásait, felállt, tétova léptekkel elindult; szótlanul utat engedtünk neki.

Még láttuk, amint befordult a mellékutcába, lakása kapuja felé, s ment, ment a naptári időben, a nyelvhelyesség és a politikai gazdaságtan kérlelhetetlen vizsgái elé...

Somogyi Pál

Ágytulajdonos

*Angliából jött a hír, mely
távolról sem leverő,
Uj találmány született, az
elektromos heverő...
Magyar pénzben kétszázezer
forint csupán az ára,
s az a brit, ki belefekszik
áldást szór a hazára...
Hálát ad a királynőnek,
s így kiált fel: very well!
Mivel reggel az álmából
villanyóra veri fel...
Elektromos agy vezérli
alatta az epedát,
s bárhogyan is hentereg: az
epeda nem reped át...
Lidércálmok sohsem gyötrik,
ébren is lát víziót!
(Nem hiába építettek
bele televíziót...)
Télidőben villanyáram
fűti át a rugókat,
de ha izzad, egyszerűen
kihúzza a dugókat...
Találkozik mindenféle
összkomfortos kéjjel itt:
lel az ágyban rádiót és
Wurlitzeres éjjelit...
S hogyha szeme lecsukódik;
— míg a szpíker magyaráz —
nyomban alszik, mivel az ágy
elektromos agya ráz...
Ezenkívül gombnyomásra
az ágy prímán masszíroz,
és e fontos műveletért
egy centet se kasszíroz...
Van benne még borotva is,
fésű, olló, kölni is,
Lehet benne sütni-főzni,
lehet örökölni is...
Bármi kell: a műfogsort is
az ágyból kell kivenni.
Általában semmiért sem
kell neki már kimenni...
Ágya: bölcső, nászágy, night club,
iroda, s ha akarja:
ravatal és végül sírhant,
mely szelíden takarja...*

Szilágyi György

Ellesett beszélgetések

Ügyfél: Válni akarok.
Ügyvéd: Miért?
Ügyfél: Mert nincs gyerek.
Ügyvéd: Biztos, hogy az asszonyban van a hiba és nem magában?
Ügyfél: Persze hogy biztos, hiszen már két éve különváltan élünk, még sincs gyereke!

*

Kiszolgáló: Parancsol, Nagyságos Asszony?
Vendég: Egy szimplát.
Kiszolgáló: Azonnal hozom, Kartársnő.

*

Kovács: Mitől köhög?
Nagy: A Kossuth-tól.
Kovács: Miért nem szív Symphoniát?
Nagy: Mert a Kossuth-tól olcsóbban köhögök.

V. I.

Kedves vendégünk

Julia Boriszova, az OSZSZK érdemes művésze, a Félkegyelmű című film női főszerepének nagyszerű alakítója

Mindenféle

Az ember büszkélkedő természetű. Például szereti, ha mások is tudják, hogy milyen nagy titkot képes magában tartani. Csak ezért mondja el.

*

Másokat megszomorítani nemcsak csúnya dolog, de sajnos, fölösleges is.

*

Tetteink következményeit nehéz kiszámítani. Az ember néha később döbben meg azon, hogy milyen önzetlenül cselekedett.

*

Van költő, aki magához öleli az egész világot és megkéri, hogy tartsa el.

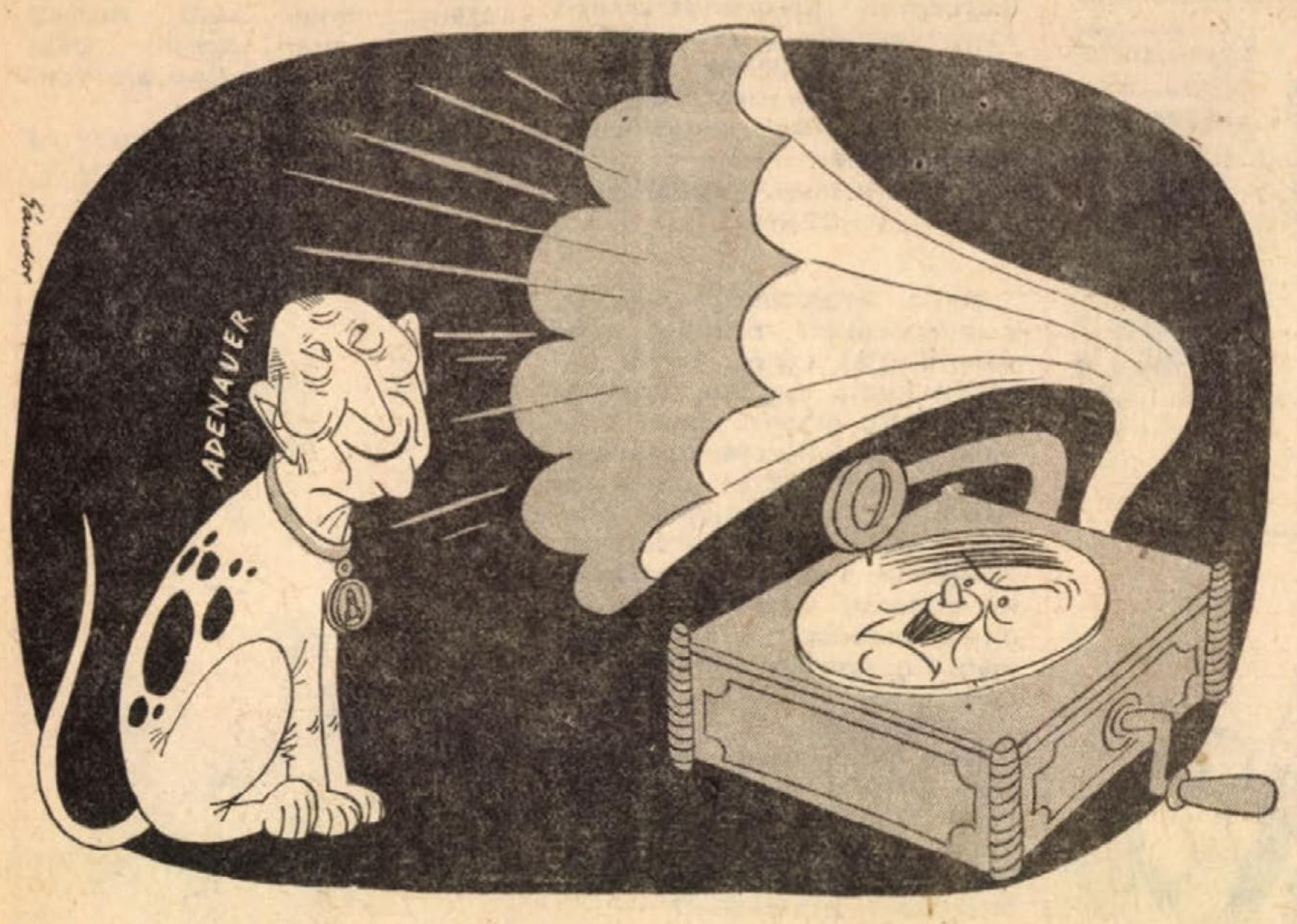
*

X. nem az az ember, aki leteszi a garast. Ő felveszi.

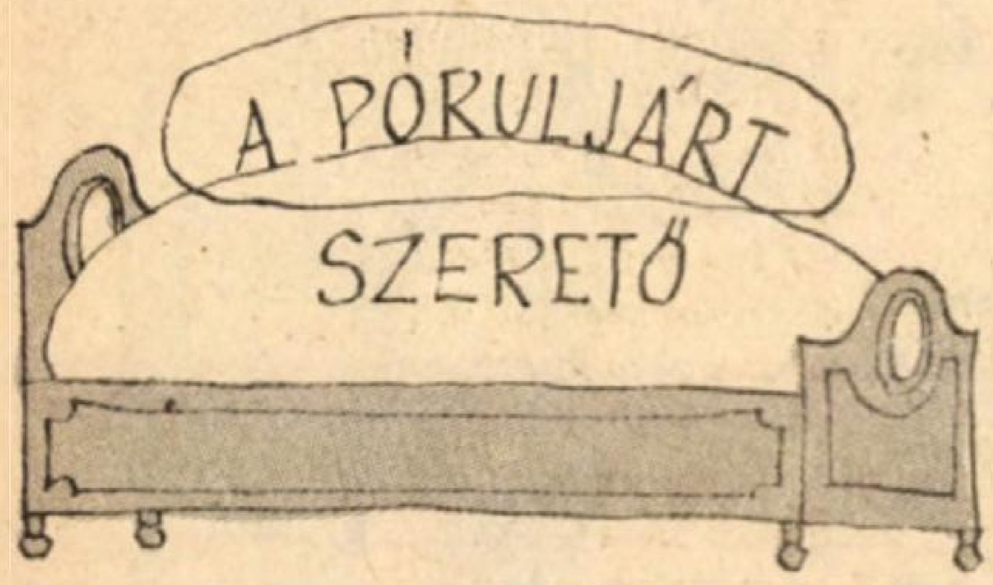
F. L.

Mégegyszer a Hitler-hanglemezekről

Sándor Károly rajzai

His Master's Voice (A gazda hangja)

Minden faluban van özvegy menyecske, így a mi falunkban is volt. De az, hogy a gyászát mással feledteti, csak most derült ki róla.

Egy reggel zörgettek az ajtaján az agitátorok. Felriadt álmából a menyecske és odaszaladt az ajtóhoz.

— Ki az? — kérdezte ijedten.

— Mi vagyunk, Anna, a párttitkár, meg a tanácselnök.

— Jaj istenem — sóhajtott a menyecske és még ijedtebben kiszólt, hogy — azonnal, csak felöltözködök . . .

Ám nem a pendelyesség volt az ő legnagyobb baja, hanem az, hogy ágyában ott feküdt egy jóképű, kócoshajú legény.

— Na most, mi lesz? — fohászkodott a menyecske, és feleletet sem várva, a dunyhát, meg a párnát rászórta a legényre. A ruháit és a csizmáját bedugta az ágy alá, azután szoknyát rántott magára és beengedte az agitátorokat.

— Tessenek csak, tessenek — mondotta — mivel szolgálhatok?

— Hát mi a szövetkezet ügyében jöttünk, Anna — kezdte a párttitkár. Leült és magyarázni kezdte a nagyüzemi gazdálkodás előnyeit.

A menyecske hallgatta is, meg nem is, mert közben az ágy felé pislongatott. Az agitátorok is figyelték, hogy mit leshet ott annyira, de semmit sem láttak. A párttitkár közben befejezte, de nyomban rákezdte a tanácselnök. De a legényt ugyancsak nyomhatta a sok puhaság, mert hirtelen megmozdultak a párnák és hörgő hangot adtak:

— Lépj mán be Anna, mert megfulladok.

Szendrei József

OSZTÁLYZAT

Betértem ma egy étterembe,
A híg levest hidegen kaptam,
Ebéd végén a vendéglőnek
Alábbi osztályzatot adtam:

Oly ehetetlen itt az étel,
Hogy megrendelni bűn, sőt kár is.
E második osztályú üzem
Alsóbb osztályba léphet máris.

Vízivárosi tűnődés

Restaurálják a Vízivárost,
Műemlékeit óvják, védik,
Itt kísérgettem, mint kisdiák
Egy matrózruhás szőke médit.

A régi emlékre gondolva,
Nem kering hevesebben vérem.
Lehet, hogy az a régi médi
Szintén műemlék régesrégen . . .

Hidvéghy Ferenc

Ezt olvastuk

Hang a javából!

A „Képes Sport" március 10-i száma egyik ismert sportemberünkkel csinál interjút. Amint a bevezető jellemzésből megtudjuk, a sportember „beszéde szenvedélyes, izgatott, ha tűzbejön, szavaival is széttöri a másodperc hajszálvékony falát".

Ez igen! Meg kell vallanunk, már többször próbáltuk kézzel, sőt kalapáccsal szétverni a másodperc hajszálvékony falát, de nem ment. Nem ment az istennek sem. Ez meg csak úgy a puszta szavaival! Hiába, mit nem tesz a rendszeres testedzés!

Itt a tavasz

– Végre újból halásznadrágban lehet járni . . .

Kemény a hús

– Ahá! Biztos ebben a vendéglőben hozzák forgalomba a féligkész ételeket! . . .

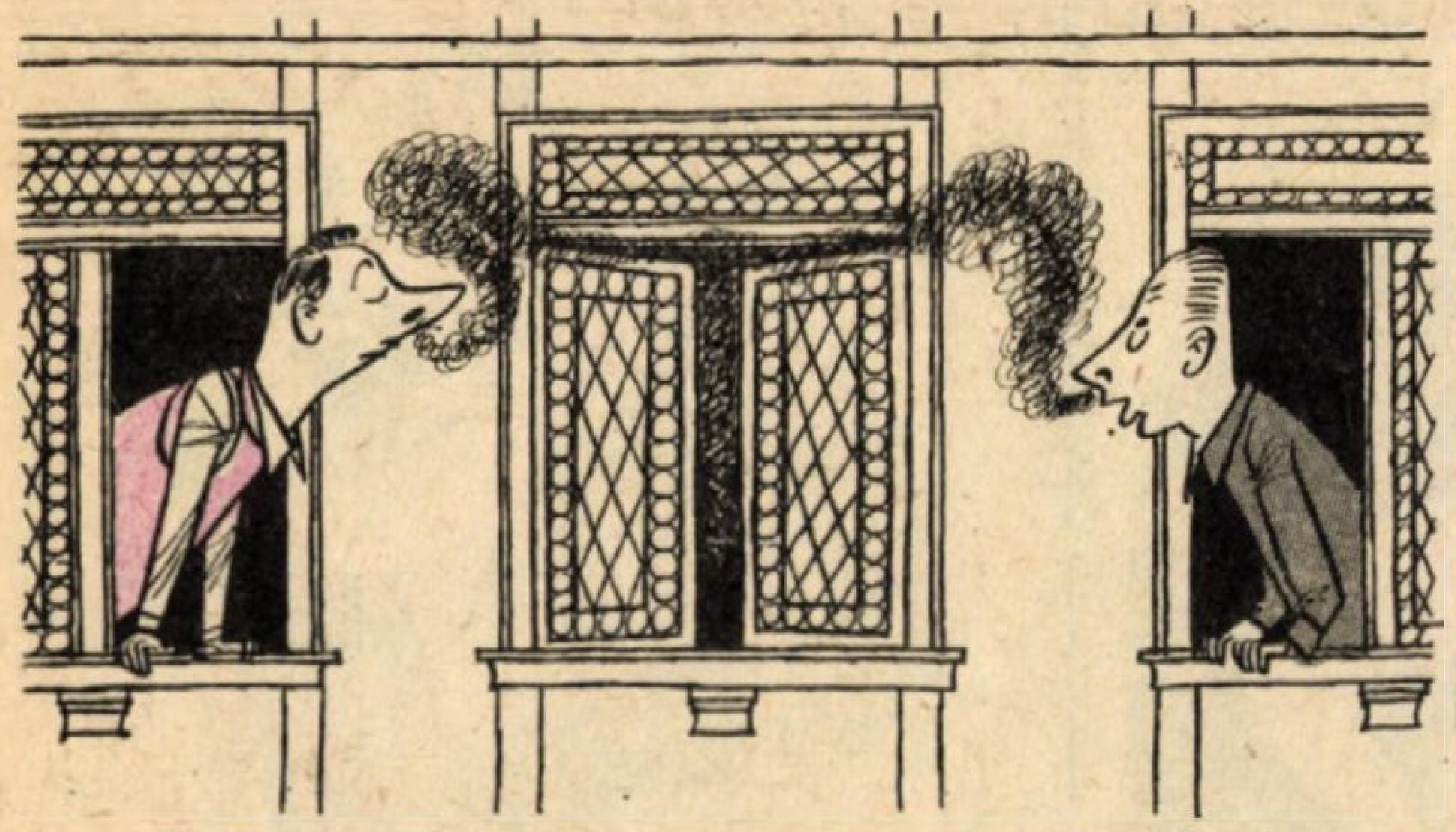
Fenyőerdőket ültetnek

– Majd válogathatsz a szebbnél-szebb lakásokban, Mókucikám! . . .

EGY ÜDÜLŐ JEGYZETEI

Gerő Sándor rajzai

– Verőék már megint feketét főznek a szobájukban!

– Miért pont én kapom mindig a legkisebb adagot?

A legizgalmasabb olvasmány

Pesti ... tudósítónktól

Mint a csend barátja és felebarátaim idegrendszerének nagy tisztelője, a közeljövőben megnyíló kávéházam üvegablakaiban a következő táblával nyugtatom meg nagyérdemű vendégeimet:

A ZONGORÁNÁL NEM ÜL SENKI.

*

Ha a felnőttektől nem is, a gyerekektől mindig lehet valami újat várni. Egyik barátom kisfia, Lacika, zsarnoki egyéniség, érvelni nem lehet vele, a rendelkezésre álló eszközök segítségével addig követelőzik, amíg teljesítik óhaját. Alig múlt el hároméves, szókincse gyér, de hatásos. Követeléseit egészen újszerű általánosítással fogalmazza meg. Egyszerűen elkiáltja magát:

— Valamit!

Nem jelöli meg, hogy mit, csak kifejezi óhaját, hogy valamit adjanak neki. Hogyan? Talán ő törje a fejét azon, hogy mi legyen az a valami? Miért tart felnőtteket?

*

Két ismerős találkozik.

— Mivel foglalkozol mostanában?

— Nagyon el vagyok foglalva. Műfordító vagyok és most tanulom a nyelvet.

*

B. B.

Babonás balhitnek is lehetne nevezni azt a módot, ahogy egyes lapok nagyjainkat nevük kezdőbetűivel jelzik. Megrövidítik a nagyokat. Betűkkel becézik őket.

Ilyen abrakadabra a két „B", amellyel egyes lapjainkban Bertolt Brechtet, másutt Bartók Bélát jelzik. Két Bébé. Pedig egyáltalán nem hasonlítanak úgy egymásra, mint az egyik Bébé a másikra. Mindehhez hozzátehetjük még, hogy a nyugati lapok Brigitte Bardot kisasszonyt jelzik B. B.-nek. Mellékesen kéjcicának (sex kitten) is tisztelik ezt a B. B.-t, aki nem ír, nem komponál, mindössze — sportnyelven szólva — formában van. Ennek ellenére nem hiszem, hogy akár Bertolt Brecht, akár Bartók Béla örülne, ha egy kalap alá vennék a hölggyel.

B. B. . . . (bizony, bizony . . .)

f. l.

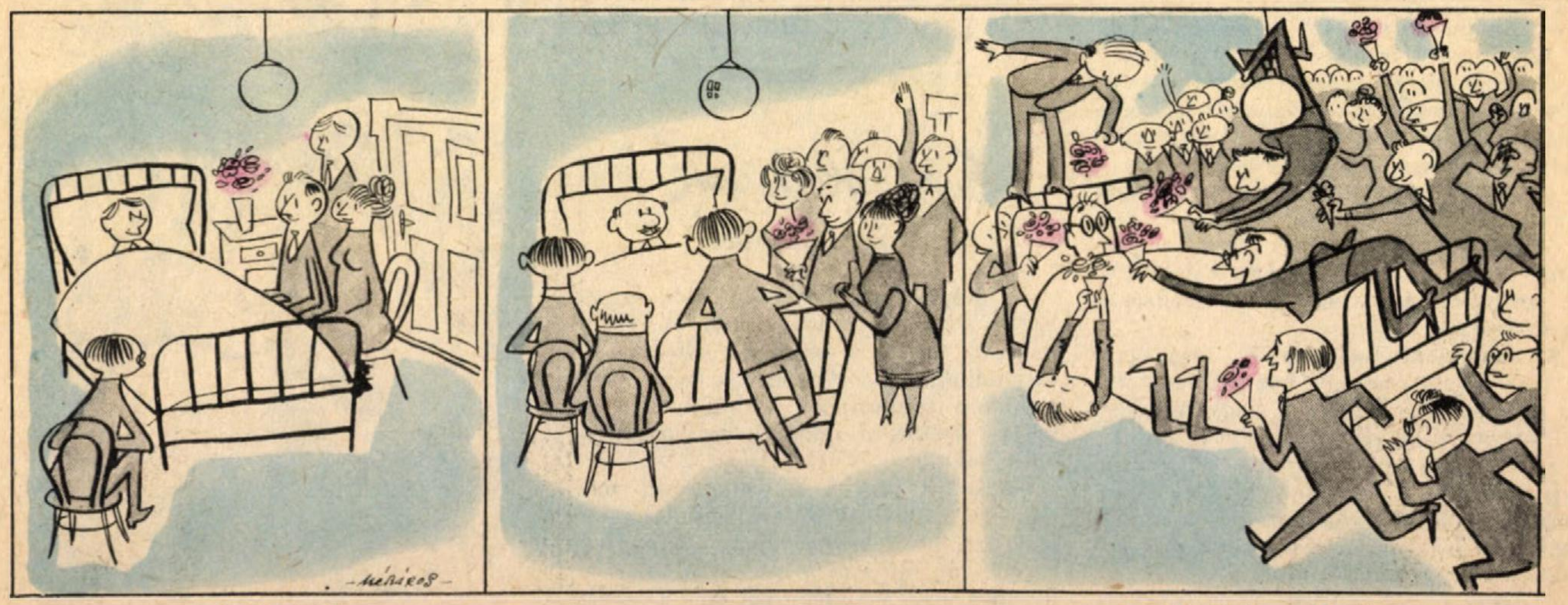
Gáspár Antal,

a magyar karikatúra-művészek nesztora, a Magyar Népköztársaság érdemes művésze, most tölti be hetvenedik évét. Ez alkalomból közöljük önmagáról készített első rajzát, pályájának indulásakor, tizenhét esztendős korában.

Beteglátogatás...

Mészáros András rajza

. . . a kollégánál . . . a csoportvezetőnél . . . és a főosztályvezetőnél

A csodálatos repülőgép

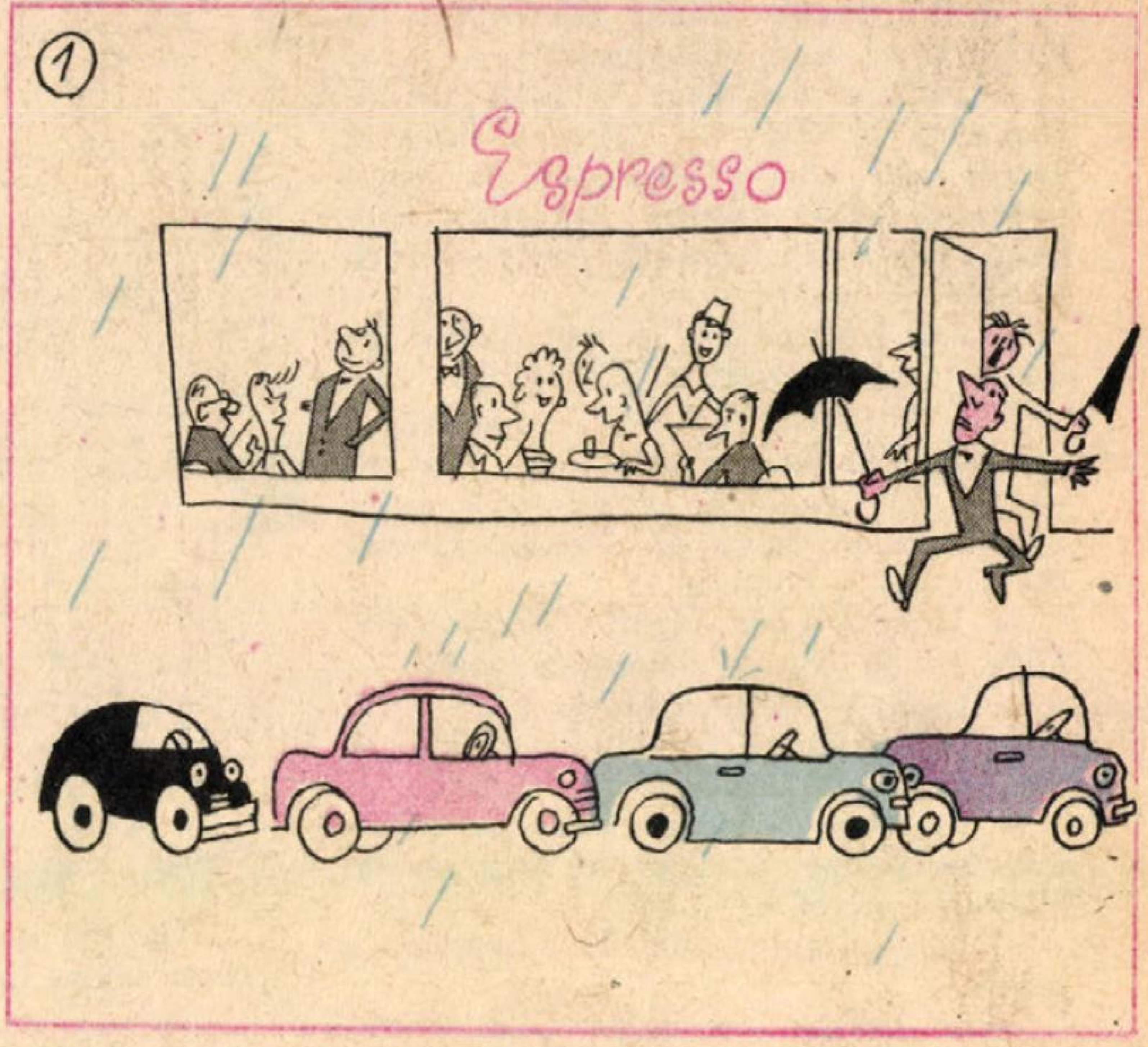
A közlekedés fejlődésének újabb állomását jelenti a Boliviai Légiforgalmi Társaság legkorszerűbb utasszállító gépe, az Égi Nyíl. Az első próbaút kitűnően sikerült, s a pompás járművet most bemutatták a nemzetközi sajtó képviselőinek is. Mivel az elmúlt héten eléggé el nem ítélhető aknamunka következményeképpen nem engem küldtek el a rekettyési bekötőút felavatási ünnepségére, kárpótlásként résztvehettem a La Paz melletti repülőtéren az Égi Nyíl sajtóbemutatóján. Ez az új repülőgép. amelynek különben az utazó-sebessége alig valamivel gyorsabb a hangénál, leszállás nélkül hatszor képes megkerülni a Földet. Nyolcszázhúsz utast fogad be a gép, szükség esetén azonban ezret is. Az Égi Nyílnak nemcsak saját konyhája van, hanem saját tehenészete, disznóhizlaldája, baromfiudvara, konyhakertje, gyümölcsöse, péksége és rizsföldje is. A légi önellátást szolgálja az az üzem is, amely a hajtóanyagot állítja elő a gép számára. Mindezek a berendezések a hatalmas szárnyakban nyertek ötletes elhelyezést, s csak a legnagyobb elismeréssel lehet adózni a tervezők ügyességének. Rengeteg berendezés biztosítja az utasok kényelmét, mint például a versenyuszoda, amelynek a próbaút alkalmával rendezett megnyitó versenyén az ausztráliai John Konrads kitűnő idővel győzött az 1500 méteres úszásban. Van ezenkívül még labdarúgó pálya, ping-pongterem és lovarda is. Az alpinisták sem panaszkodhatnak, egy szintétikus úton előállított meredek csúcs szakadékokkal, gleccserrel és lavinával teszi próbára bátorságukat és rátermettségüket. A vadászokat vadbő erdő várja, a horgászokat festői szépségű hegyi patak, amelyben a repülőtársaság garantálja a pisztrángokat. Van ezenkívül még a repülőgépen könyvtár, szépművészeti múzeum, házasságkötő terem, reumafürdő, egyetem, szálloda, játékkaszinó, sportcsarnok, őslénytani kutató intézet, esküdtszék, fegyverraktár, áruház, csillagvizsgáló, művésztelep, ortopédia, gépgyár, opera, méhészet, ügetőpálya, és még soksok más ötletes berendezés, amelyet külön fel sem jegyeztem. Íme, gondoltam, az utazás egyre kényelmesebbé válik, sőt az otthon egyre kevésbé tud lépést tartani mindazokkal az előnyökkel, amelyeket az utazási vállalatok nyújtanak. Ha valakit az otthonülés spártai körülményei elcsigáznak, utazással frissíti fel, piheni ki magát. Hála az utazási vállalatok között tomboló egészséges konkurrenciának, mérhetetlen távolságba kerültünk dédapáink postakocsijától.

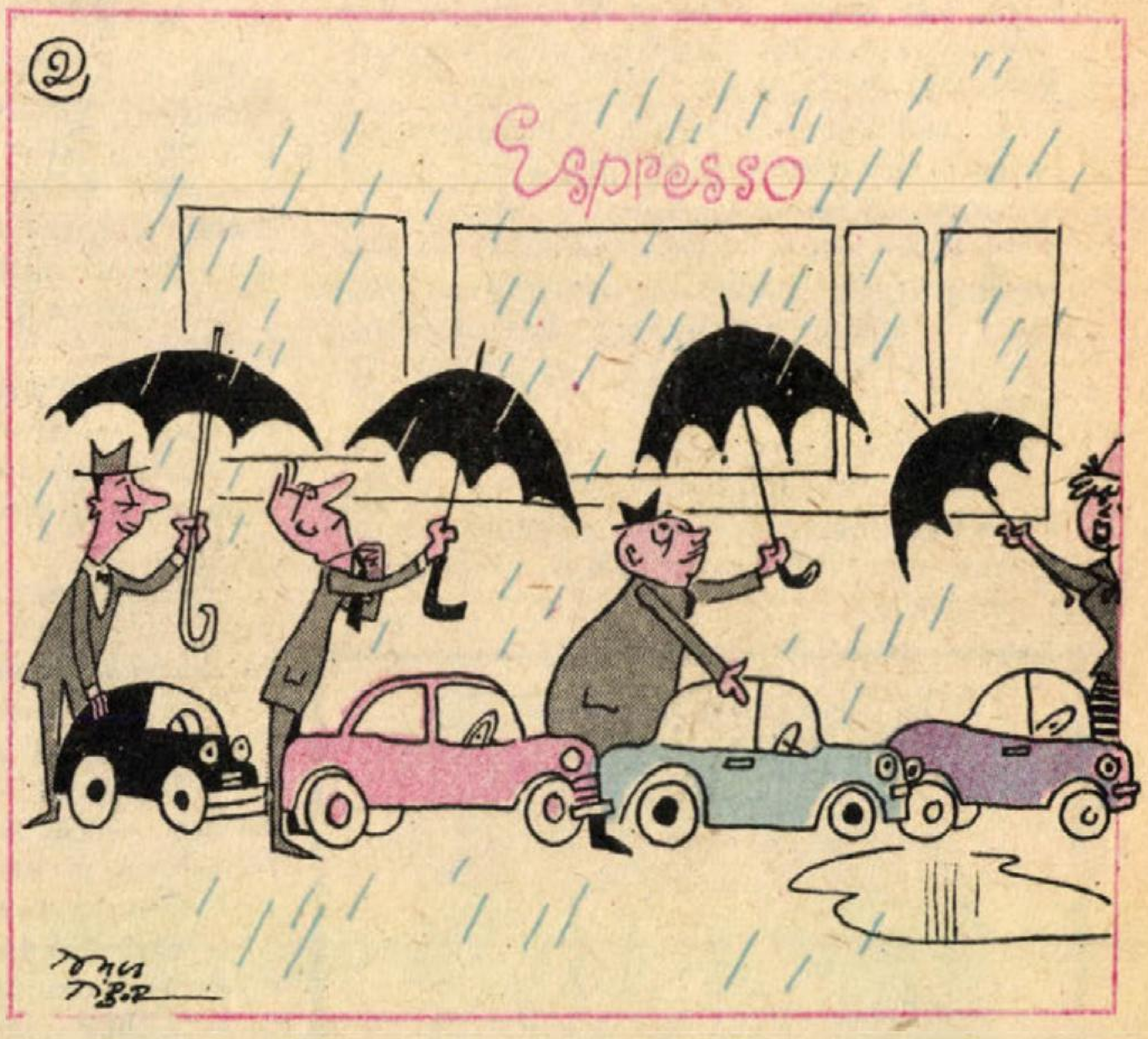
Hiányosságok persze még mindig akadnak. Feltűnt nekem, hogy az Égi Nyíl utasfülkéjében az ülések meglehetősen szűkek. Amikor ennek a kényelmetlenségnek az oka felől érdeklődtem, a BLT egyik igazgatója mosolyogva világosított fel, hogy a tervezők igyekeztek gazdaságosan kihasználni minden talpalatnyi helyet, mert csak így tudták elhelyezni mindazokat a fontos berendezéseket, amelyeket fentebb ismertettem. Ezek pedig megérnek oly csekély áldozatot, hogy az utas egy kicsit összehúzza magát a szűk ülésen.

Feleki László

Magánkocsira vigyázni kell!

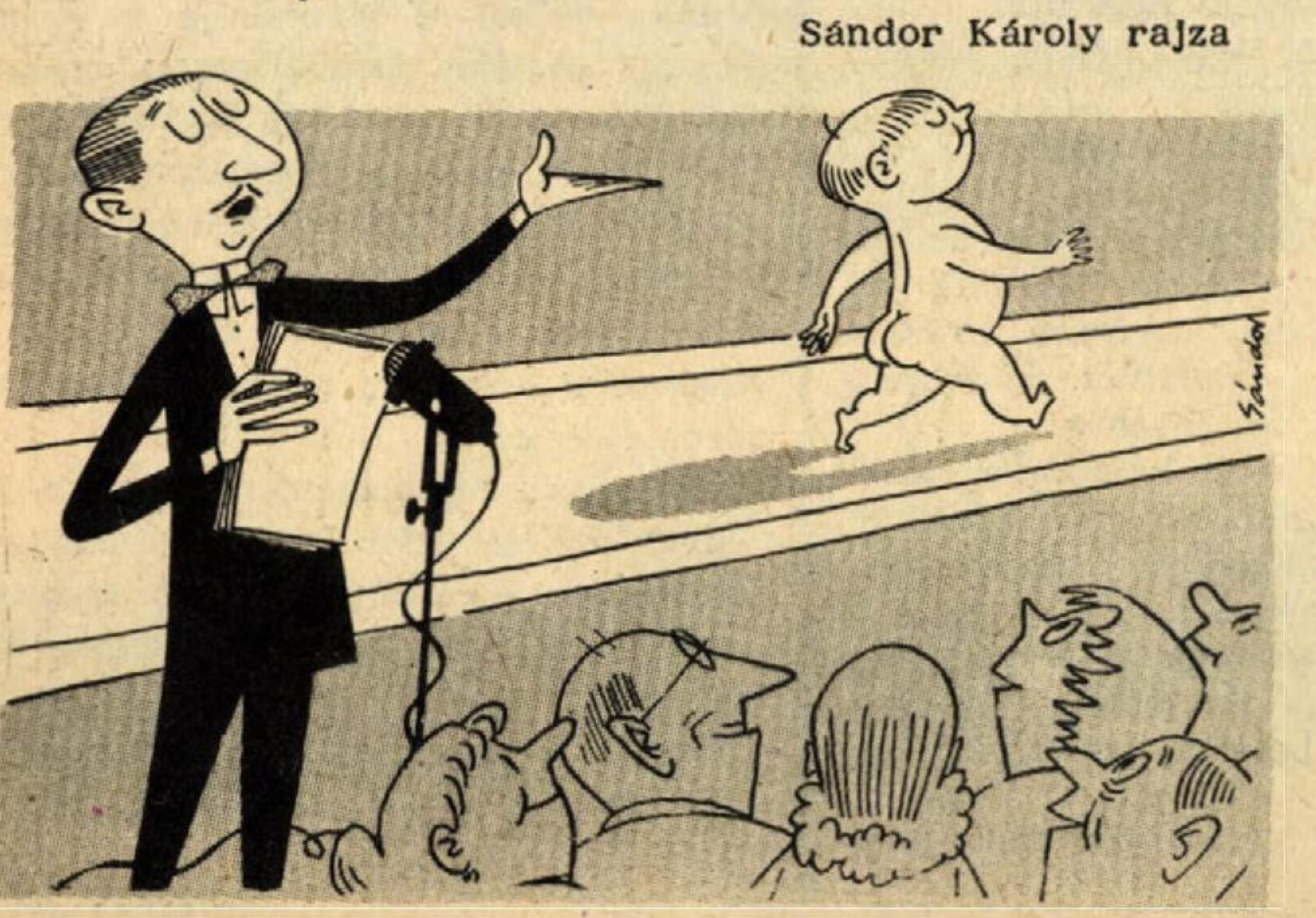
Toncz Tibor rajza

Gyermekruha-bemutatón

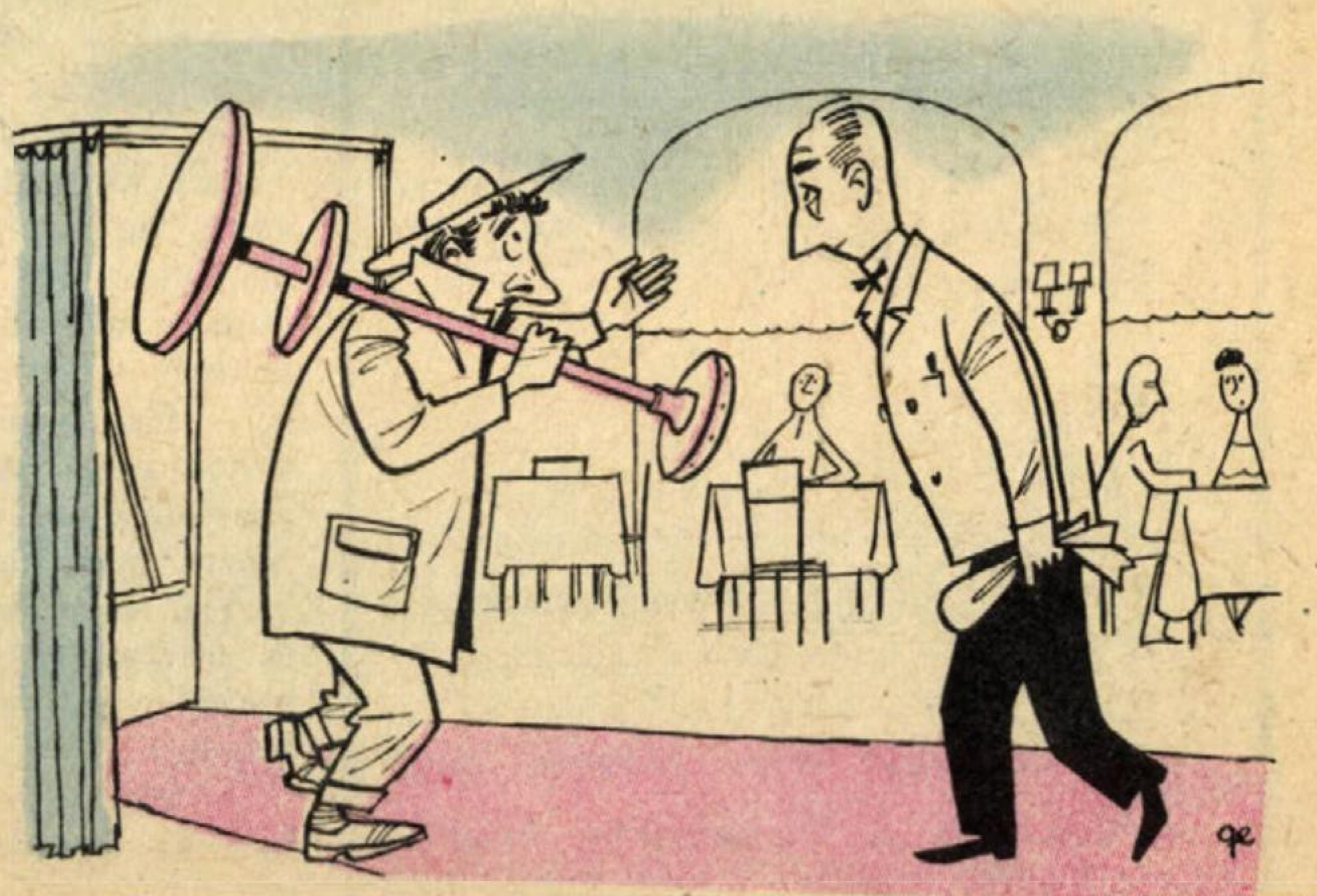
Sándor Károly rajza

– Csinos fürdőruha-modell, három éven aluliak részére...

Aki megszokta a talponállót

Gerő Sándor rajza

A humor KÖNYVÉBŐL

LÁZÁR ÖDÖNNÉL, az egykori Király Színház igazgatójánál jelentkezett egy idősebb hölgy, aki mindenáron operettszínésznő akart lenni. A próbaéneklés nem sikerült. Lázár fejcsóválva jelezte, hogy nincs megelégedve.

— Nagyon csodálom — szólt méltatlankodva a hölgy —, hogy a direktor úrnak nem tetszik a hangom. A szomszédaim, akik sokszor hallanak énekelni, mind azt mondják, hogy menjek külföldre tanulni.

— Azt elhiszem — felelte Lázár —, de én nem vagyok a szomszédja.

TOM MOORE, a híres angol költő, egy nagy banketten vett részt. Egy piperkőc úgy gondolta a figyelmet maga felé fordítani, hogy az asztalon keresztül kiabált a költő felé:

— Mondja csak, mister Moore, igaz, hogy az ön édesapja fűszeres volt?

— Igaz — felelte a költő.

— Hát akkor — folytatta a másik —, ön miért nem fűszeres?

— Bocsánat — szólt akkor szeretetreméltóan Moore —, igaz az, hogy az ön édesapja úriember volt?

— Igaz, uram — felelte büszkén a másik.

—Nos, akkor ön miért nem úriember?

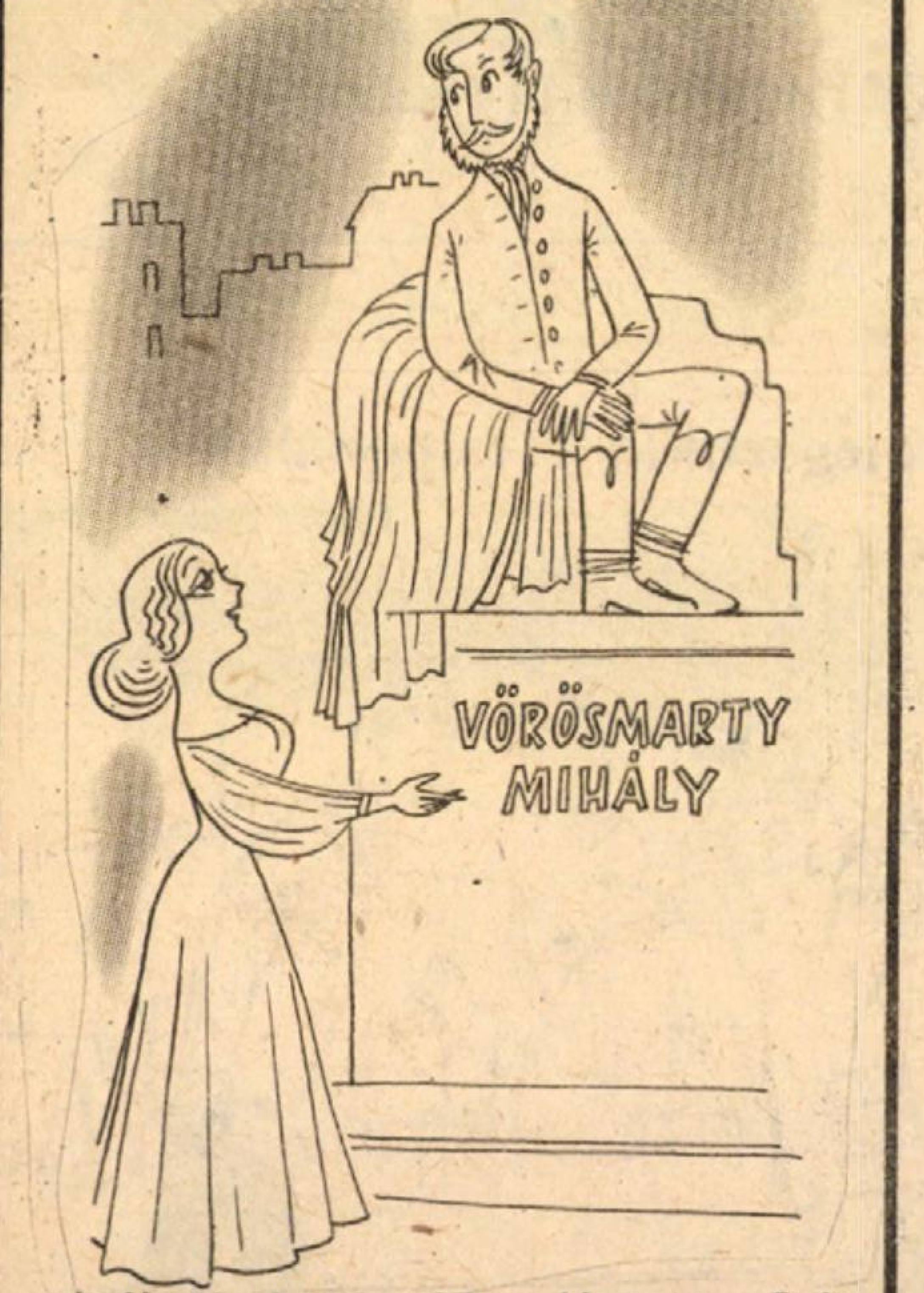
ARNALDO VASSALLO, olasz humorista, egy napon több írótársával együtt egy gazdag hölgy vendége volt Firenze-környéki villájában.

A parkban sétálgatva, Vassallo vizsgálgatta a növényeket, midőn a háziasszony így szólt hozzá:

— Látja ezt a cipruscsemetét? Ez házaséletemnek egyik nagyon kedves emléke. Férjem ezt hosszú házaséletünk egyetlen veszekedésének emlékére ültette.

— Milyen szép eszme! — kiáltotta a humorista kollégáihoz fordulva. — Ha közülünk bármelyikünk ugyanezt tette volna, ma mindnyájunknak valóságos fasora lenne.

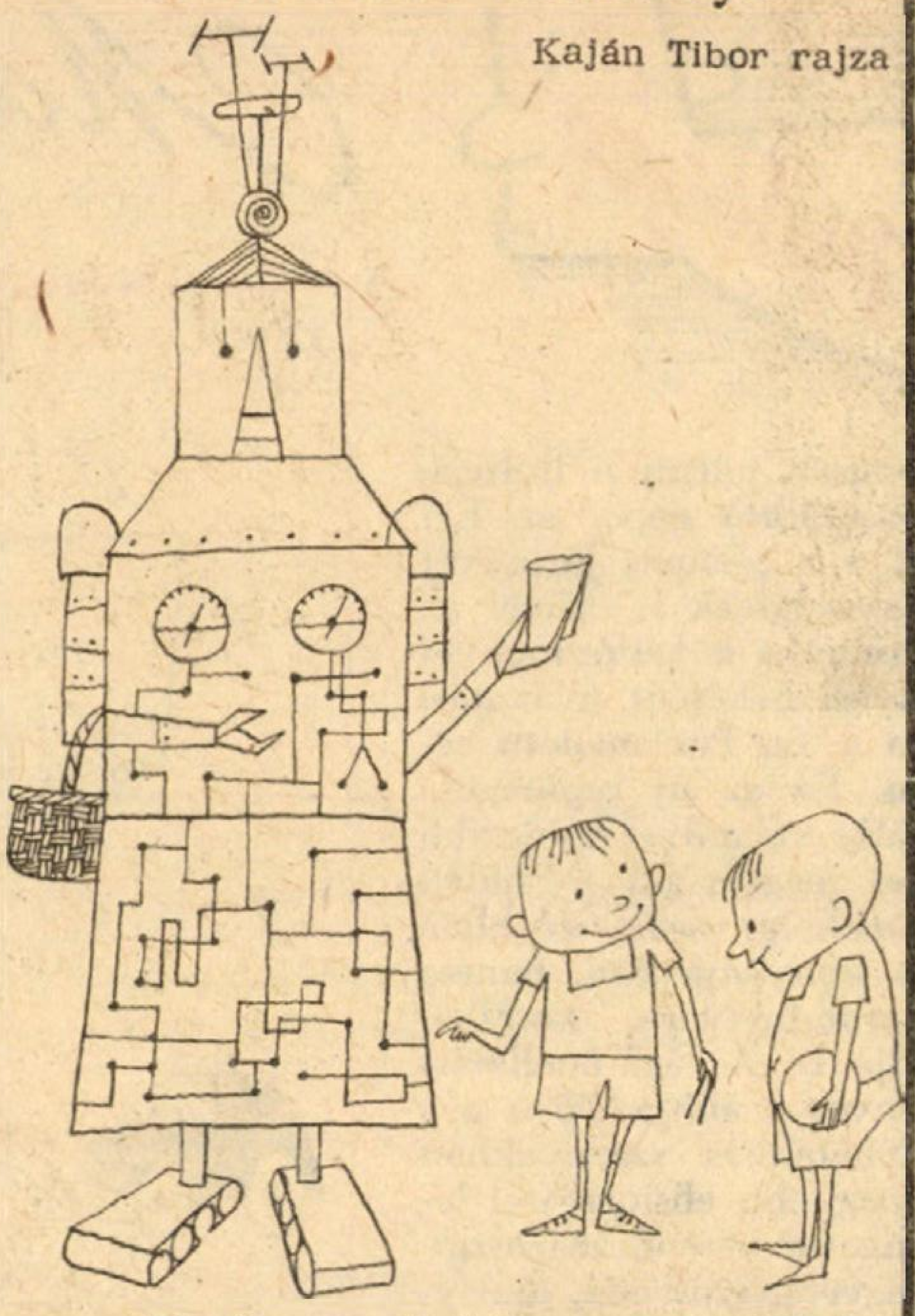
E heti hirdetésünk

— Hová, hová, édes lányom, Szép Ilonka?
— Csak ide a Vörösmarty Áruházba... Veszek azokból a szép készruhákból, meglátja, abban még szebb leszek!

A technika vívmánya

Kaján Tibor rajza

— Ha itt megpiszkálom egy hajtűvel, akkor cukrot ad...

A minta

Ez a történet a nemrégen elhunyt Komlós Vilmos jó szívéről szól. Vili mindig „biztos tipp" volt a kéregetők számára. Félévvel ezelőtt is megállt a Negro eszpresszóban az asztala mellett egy rosszul öltözött férfi. Gyűrötten, legalább három napos szakállal, gondozatlanul.

— Művész úr, óriási volt legutóbbi szerepében — áradozott meggyőző hangon.

— Nagyon örülök, hogy tetszettem — válaszolta Komlós és elővett egy tízforintost.

— Igyon egy fröccsöt az egészségemre.

— Fröccsöt? De kérem, művész úr, én antialkoholista vagyok.

— Akkor menjen ki az ügetőre. Még tippet is adok a tízeshez.

— Ügetőre? — hüledezett a toprongyos ember. — Én még sohasem voltam ügetőn. Nem is megyek.

A színművész most már dühös lett:

— Mit bánom én! Kártyázza el!

— Nem tudok kártyázni.

— Akkor vegyen rajta csokoládét.

— Nem élek vele.

— Hallja, csináljon már valamit a tíz forinttal! Egyen egy jó pörköltet.

— Gyomorsavam van. Nem szabad hagymását ennem.

— Vegyen egy nőnek virágot.

— Nincs nő az életemben.

Vili kiment a rongyos férfivel az utcára, beültette egy taxiba, melléje ült és bemondta lakcímét. Azután becsengetett lakásába és ápolatlan kísérőjére mutatva így szólt feleségéhez:

— Ez az ember nem kártyázik, nincs nője, nem jár ügetőre, nem eszik se pörköltet, se csokoládét és nem is iszik. Nézd meg, hogy néz ki!

Vili ezután megköszönte a kíséretet és a tízessel útjára bocsátotta emberét, majd magabiztos hangon így szólt feleségéhez:

— Mama, siess az ebéddel, rohannom kell az ügetőre...

(P.)

LE a bürokráciával

Express

Nem is olyan régen még divat volt a Patyolatot támadni, de szolgáltatásai egyre javultak és a sok panasz dicséretté változott. Most újabban jogosan sérelmezik a Patyolatnál dolgoztatók — különösen a férfiak —, hogy a nagy propagandával beharangozott express megszűnt. A beszüntetés oka: rengeteg mosni és vasalni valót adtak be, nemcsak ingféléket, hanem ágyneműket és más holmikat is. A vállalat nem bírta feldolgozni az óriási mennyiséget, de azért sokkal helyesebb lett volna, ha megszüntetés helyett az expresst csak úgynevezett pipere-fehérneműk felvételére korlátozzák. Ha már a startnál ezt tették volna, akkor nem önti el a Patyolat express szolgáltatását az ágyneműk áradata. És megmaradhatott volna a jól bevált szolgáltatás.

Kinizsi

A rosszul értelmezett tervteljesítés példájával találkoztunk a József körúti Rózsa eszpresszóban, ahol vasárnap délután Kinizsi sört kért az egyik vendég.

– Csak Rocky van – hangzott a válasz.

A vendég erre elment és kifelé menet még hallotta, amikor a felszolgáló így szólt a büféshez:

– Ne felejtse el, a Kinizsit csak a zenénél adjuk ki...

Adjanak Kinizsit zene nélkül is! Nem mindenki „muzikális"... És nem mindenki akar a drágább Rockyból inni...

Le vagy fel az alkohollal?

Az ózdi Tanács a Hazafias Népfronttal karöltve már évek óta küzd a túlzott alkoholfogyasztás ellen. Ennek eredményeként meg is szüntettek néhány italmérő „Gombát", ahonnan a „túlzók" az utánpótlást kapták. Persze, azért még így is akadt jónéhány szeszbarát, aki Gomba nélkül is megtalálja az ő mindennapi itókáját, még akkor is, ha a felderítő út most egy kissé hosszabbá vált. Úgy látszik, ezen a nehézségen akart segíteni az Ózdi Kohászati Üzemek hangoshíradója, amikor február 26-án, a fizetés előtti napon a 13.45 órás adásában a következőket bömbölte a haza igyekvő dolgozók fülébe:

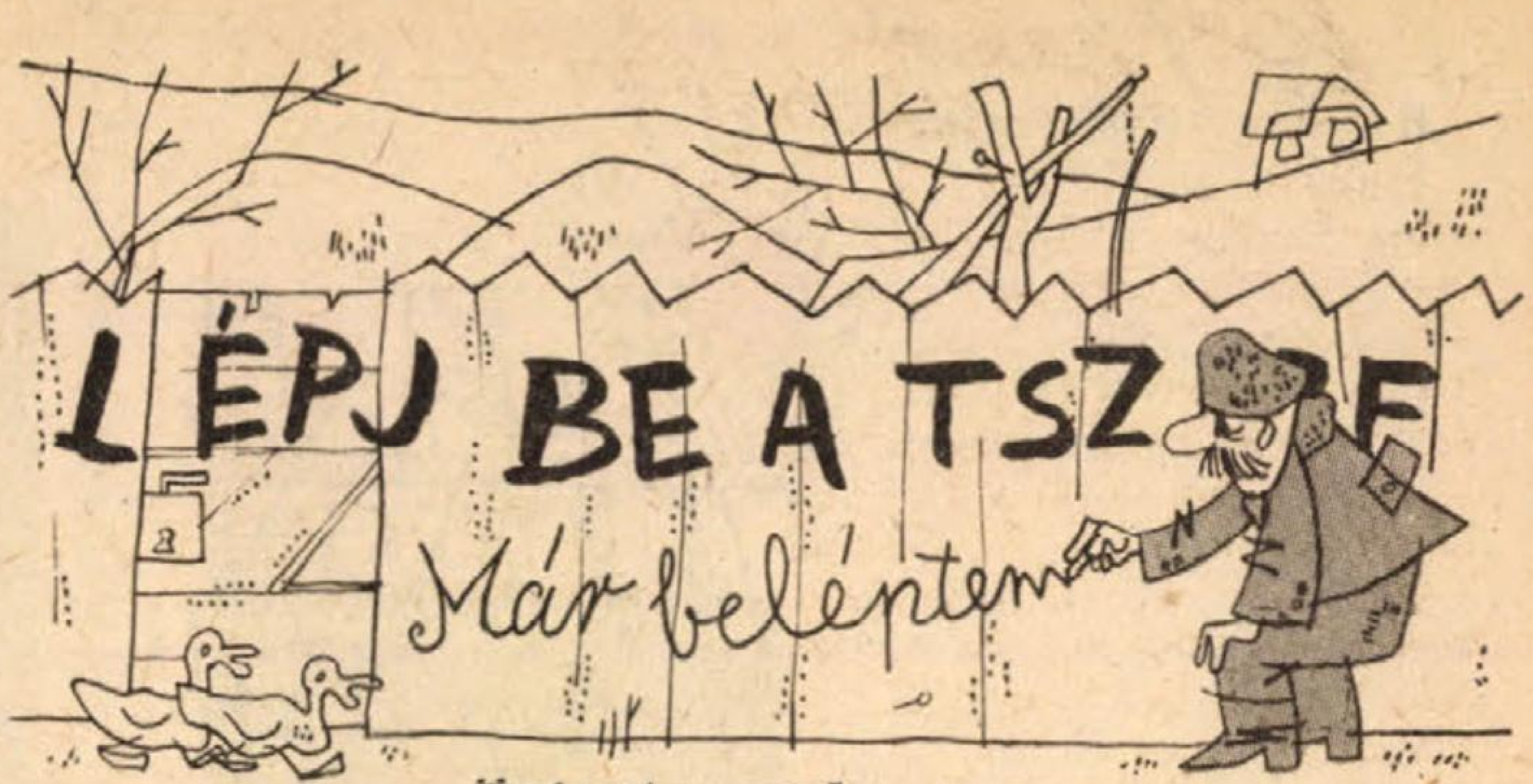
„Értesítjük dolgozóinkat, hogy a Jéggyár mellett levő tabdi Földművesszövetkezet borkóstolója újra megnyílt, ahol olcsó áron, jóminőségű borok kaphatók."

Nem hiszem, hogy a gyári hangoshíradónak az lenne a feladata, hogy borivásra serkentse dolgozóit.

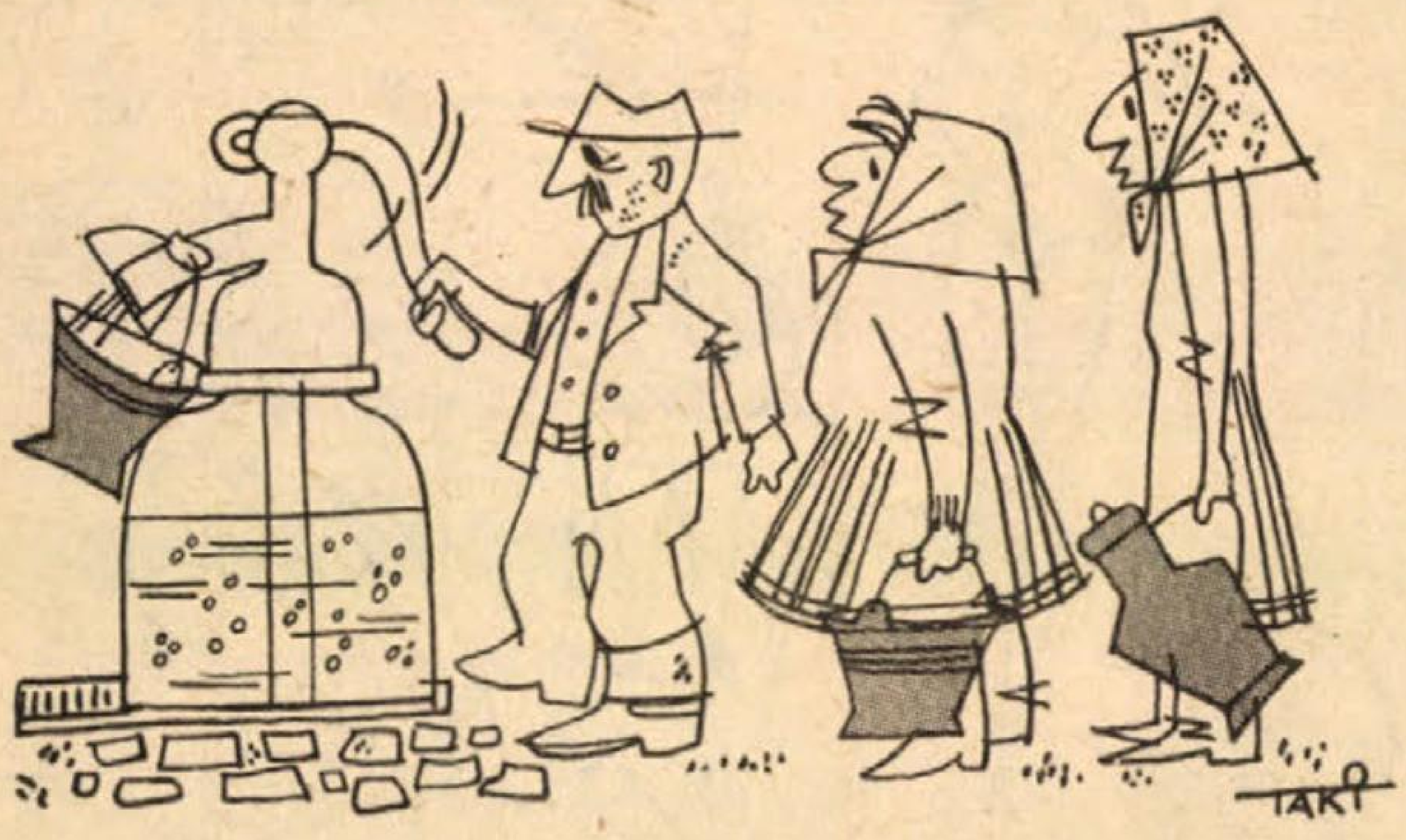
Lupták István
Ózd

RÁDI jegyzetek

(Takács Zoltán rajzos riportja)

Önérzetes gazda

Rossz az ivóvíz, kevés a szódavíz — erről ábrándoznak a rádiak.

Dob és megafon: a tökéletes tájékoztatás

A körzeti állatorvos napi túrája

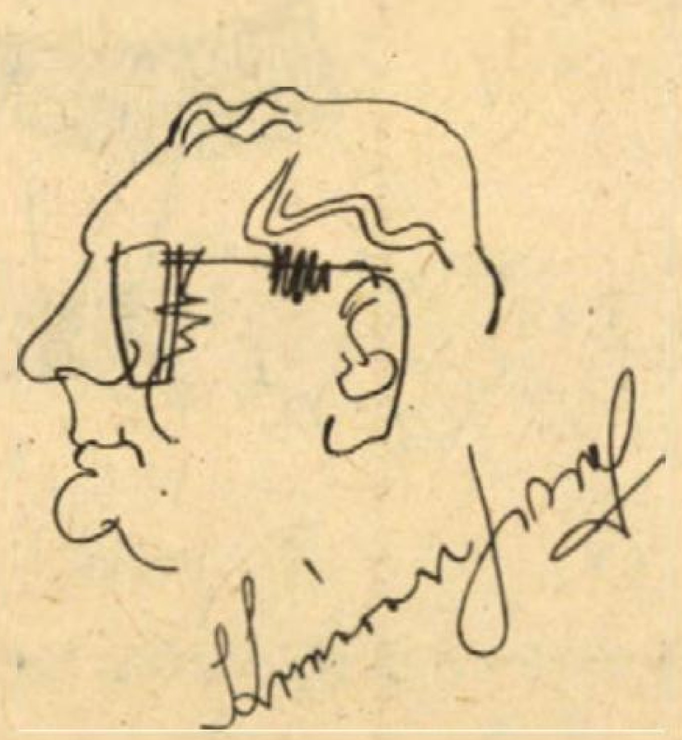
NÉGYEN A FALU VEZETŐI KÖZÜL

Herceg András
párttitkár

Pantali Sándor
tanácselnök

Komáromi József
tanító

Valent Károly,
a Hazafias Népfront elnöke

A leggyorsabb emeletráépítés

Hegedűs István rajza

Ma este — Másnap reggel

Szakértő

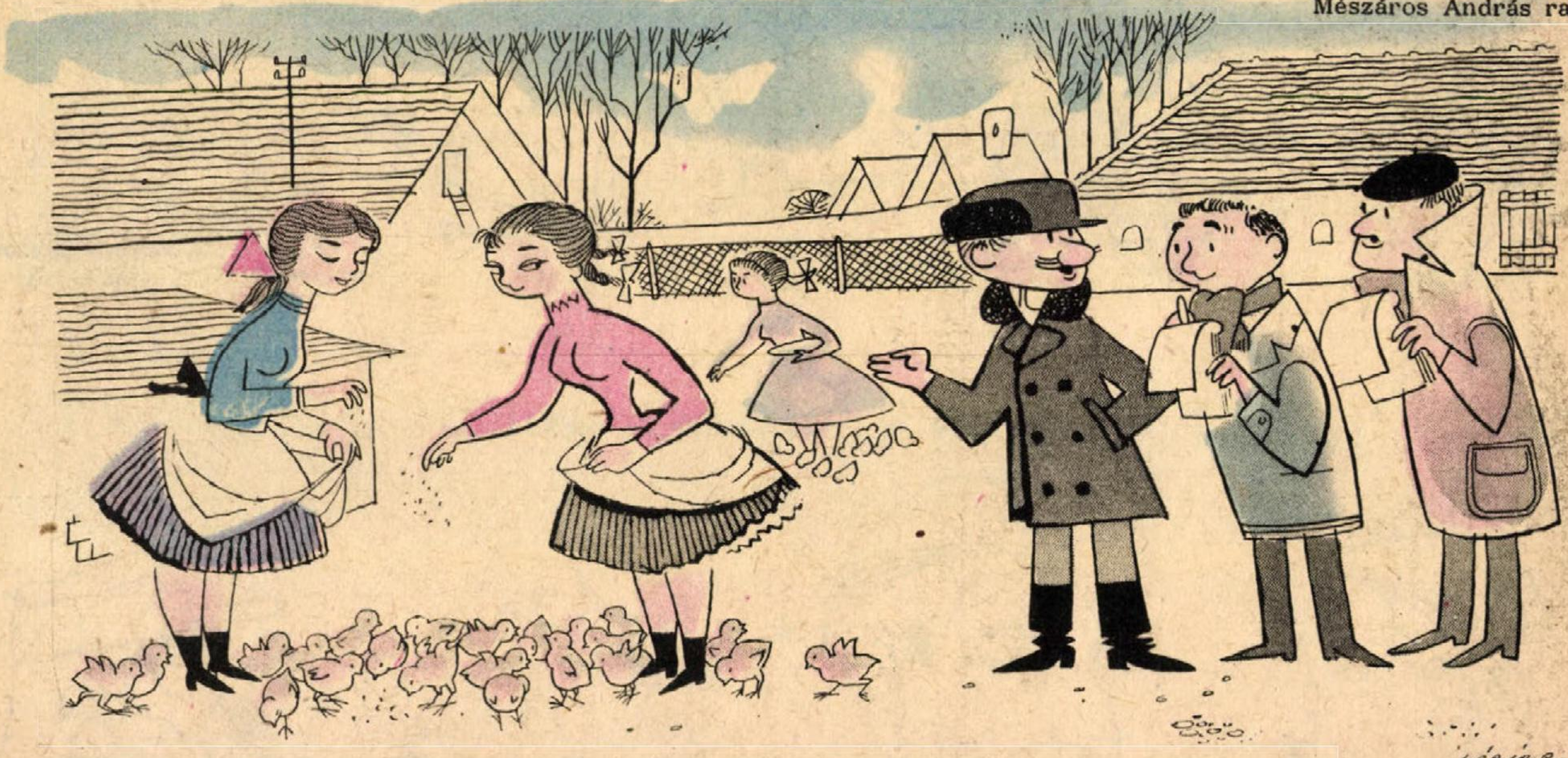
Toncz Tibor rajza

– A nő rendkívül tehetséges! ...

A büszke szövetkezeti elnök

Mészáros András rajza

– Ez pedig az idei csibenevelésünk ...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.